

ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΚΑ ΝΕΑ

ΕΤΟΣ Α΄

ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛ. 6-7

ΤΥΠΟΙ ΤΟΥ ΝΗΣΙΟΥ ΜΑΣ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΔΗΕΟΥΡΑΝΔΡΕΑΣ ΚΑΡΑΣ

(Ο Ιδιοκτήτης του χανιού της Κουρνής)

Φωτ. «Κεφαλληνιακών Νέων»

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
 ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΠΟΧΡΙΟΥ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΜΕΤΡΟΥ
 ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

ΔΙ. 53.41.Φ4.0011

ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΚΑ ΝΕΑ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ - ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΑ - ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ
ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΤΟΣ Α΄
ΑΘΗΝΑΙ

ΔΙΕΥΘΥΝΕΤΑΙ ΑΠΟ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ
ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ : Π. ΜΑΡΚΑΝΤΩΝΑΤΟΣ

ΑΡΙΘ. 6 7
ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ
ΣΕΠΤΕΜΒΡ. 1934

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΟ ΝΗΣΙ ΜΑΣ

Α΄. Ταξιδεύοντας

ΡΕΠΟΡΤΑΖ - ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΞ

ΤΟΥ ΑΠΕΣΤΑΛΜΕΝΟΥ ΜΑΣ

Καταγάλανη ή θάλασσα. Τά βουνά τῆς Κεφαλονιάς κοιμούνται λές στήν ἀγκαλιά τῆς καί τὰ χαρούμενα ἀκρογιάλια καθρεφτίζουν τίς ὠμορφιές τους στόν ἀπέραντο κατακάθαρο καθρέφτη τῆς. Καί τὸ καράβι μας γοργά μᾶς φέρνει πρὸς τὴ Σάμη μὲ τὰ χαριτωμένα ὀλοπράσινα βουνά τῆς, πού τὴ στολίζουν καί τὴν κάνουν τόσο μαγευτικὴ, τόσο μαγευτικὴ...

Ὁ μεσημεριάτικος ἥλιος φλογίζει τὸν εὐφορο κάμπο τῆς. Καί τὸ Μεγάλο Βουνό στὸ βάθος μᾶς δείχνει τὸ μεγαλόπρεπον ὄγκο του. Ἀπὸ τὸ φανάρι τοῦ κόβου μᾶς χαιρετοῦν τὰ παιδιὰ τοῦ φαροφύλακα... Τὰ Διχάλια μᾶς ξεκουράζουν τὸ μάτι, καθὼς τὰ ὀλόασπρα σπίτια τους εἶναι χωσμένα μέσα στὸ ὀργανικό πράσινο. Κι ὄλα γελοῦν, ὄλα εἶναι χαρούμενα καί μοιάζουν σὰ νὰ μᾶς στέρνουν τὸν πρῶτο χαιρε-

τισμὸ τῶν φιλόξενων κατοίκων: *καλῶς ἤλθατε, καλῶς ἤλθατε...*

* * *

Βρισκόμαστε στ' Ἀργοστόλι. Ἡ ὥραία πρωτεύουσα τοῦ νησιοῦ μας εἶναι γιομάτη κίνηση. Ξένοι πού παραθερίζουν ἀπὸ τὸ ἔνα μέρος, οἱ ντόπιοι ἀπὸ τὸ ἄλλο καί κυριώτερα ἡ ἄφιξη τοῦ Ἀγγλικοῦ στόλου πού πάντοτε δίνει στὸ Ἀργοστόλι ἐξαιρετικὴ κίνηση... Ποιὸς Κεφαλονίτης δὲν ξέρει τὴ Χώρα; Ὁμορφοί καί καλοδιατηρημένοι δρόμοι, ὠραίες οἰκοδομές, πλατείες, κῆποι... Τίποτε δὲ λείπει ἀπ' ὅτι χρειάζεται σὲ μιὰ πόλη κι' ὅμως, ἴσως λείπει τὸ κυριώτερο: τὰ ξενοδοχεῖα. Ὁ πόση μελάνι ἔχει χυθεῖ γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα κι' ὅμως τίποτε δὲν ἔχει γίνῃ μὲχρι τὰ τώρα. Εἴχαμε τὴν πρῶτη συνομιλήσουμε ἐπὶ ἓνα ὀλόκληρο πρῶινὸ

μέ τον Δήμαρχο Ἀργοστολίου κ. Κ. Γεράκη καί στο ἐπόμενο φύλλο θά γράψουμε γιά ὅλα τὰ ζητήματα πού ἀφοροῦν τήν πόλη. Καί εἶναι τόσα πολλά...καί εἶναι τόσα πολλά. Θά δώσουμε τὸ λόγο στον Δήμαρχο στο ἐπόμενο φύλλο μας, θά τὸν ἀφίσομε νά μας ἐκθέσῃ τὰ ζητήματα σάν ὑπεύθυνος ἄρχων τῆς πόλεως πού εἶναι καί μετὰ θά δώσουμε τὸ λόγο σέ ὅλους τοὺς ἄλλους ἀρμοδίους, γιά νά μάθῃ ἐπὶ τέλους ὁ κόσμος τὴν ἀλήθεια. Τὸ περιοδικό μας δὲν ἀνήκει σέ κανένα κόμμα γιατί δὲν εἶναι πολιτικό ὄργανο. Θά προσπαθήσῃ ὅμως μὲ ὅλες τουτίς δυνάμεις νά βοηθήσῃ ὅλους ἐκείνους πού ἐργάζονται γιά τὸ καλὸ τοῦ νησιοῦ μας.

* *

Καί πάλι γιά τ' Ἀργοστόλι. Ἀντιγράψω μιὰ εἰκόνα ἀπὸ τὸ καρνέ μου πού ἀσφαλῶς ἐνδιαφέρει ὅλους. Εἶναι παρμένη μέσα ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο πού ἔμενα (δὲν εἶναι ἀνάγκη νά γράψω τὸ ὄνομα, γιατί σχεδὸν ἔτσι εἶναι ὅλα τὰ ξενοδοχεῖα, καθὼς μᾶς εἶπαν). Εἴμαστε παρέα καί ζητήσαμε ἓνα καλὸ ξενοδοχεῖο νά μείνουμε. Μᾶς συστήσανε ἓνα κι' ἐπήγαμε. Μᾶς ἔδωσαν ἓνα δωμάτιο, τὸ καλλίτερο καθὼς μᾶς εἶπαν. Ἐμπήκα μέσα κι ἐκύτταξα. Πατώματα παμπάλαια, παράθυρα ἡμικατεστραμένα πού ἤθελαν εἰδικὸ τεχνίτη γιά νά κλείσουν. Ὁ τοίχος κατὰ φαντασίαν ταπετσαρισμένος, γιατί τὰ χαρτιά εἶχαν σχισθεῖ καί κρεμότανε σὰ κουρέλια. Τὰ ἐπιπλα τοῦ δωματίου ἄρκετὰ καλά. Καί σέ μιὰ γωνιά ἓνα τεράστιο σφελάγκι εἶχε ἀνενοχλήτως ἐγκαταστήσει τὸ λημέρι του, συλλαμβάνων τίς ἀφθονες μύγες (πρᾶγμα εὐχάριστο γιά μᾶς ἀφοῦ δὲν ὑπῆρχε φλίτ) καί κάμνων ἀκροβατικὰ γυμνάσια ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι ἐνός ἀπὸ τοὺς φίλους μου. Αὐτὸ εἶναι τὸ καλλίτερο δωμάτιο ἐνός ἀπὸ τὰ καλλίτερα ξενοδοχεῖα. Φαντα-

σθητε τώρα τί θά εἶναι τὸ χειρότερο δωμάτιο ἐνός ἀπὸ τὰ χειρότερα ξενοδοχεῖα. Ἀλλά γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα θά ἐπανέλθουμε πάλι, γιατί εἶναι τόσο ζωτικὸ καί τόσο ἐνδιαφέρει ὅλους, ὥστε πρέπει νά λυθῇ.

* *

Ἐνα δειλινὸ μὲ μιὰ καλὴ παρέα βρεθήκαμε στὰ χωριά τῆς Λειβαθῶς. Ἐνα φρέσκο μυρωμένο ἀεράκι μᾶς δρόσιζε τὰ πρόσωπα καί τὰ μάτια μας ἀγκάλιαζαν τίς χίλιες δυὸ ὠμορφιές τῆς φύσεως πού τόσο ἔχουν στολίσει τὰ ὄρατα ἐκείνα μέρη. Θά γράψουμε λεπτομερέστερα γιά τὴν Λειβαθῶ. Τὸ βραδάκι, τὴν ὥρα πού ὁ ἥλιος ἔριχνε τίς στερνές του ἀχτίνες χρυσιζοντας τὰ πάντα, καθήσαμε νά ξεκουραστοῦμε στὴ «Χαρά». Εἶναι ἓνα κέντρο πού τ' ὄνομά του εἶναι τόσο πραγματικό. Ξεκουράζει τὴν ψυχὴ καί σέ κάνει νά νοιώσῃς πλέρια τὴν ἀφθαστὴ τελειότητα τῆς φύσεως. Καί πλάι μας, στὸ προαύλιο, παίζουν βόλεῦ ὠμορφες Λειβαθυνοπούλες πού ἤρθαν ἐδῶ γιά ἐξοχὴ ἀπὸ τίς πόλεις, μαζί μὲ τίς νεόπιες. Γέλοια, κακό, φωνές, φασαρία... Καί παντοῦ χαρὰ στὴ «Χαρά»...

* *

Δρόμους, δρόμους κ. κ. ἀρμόδιοι. Αὐτὴ ἡ σκέψη εἶναι μέσα στὸ μυαλό μου, τὴν ὥρα πού τὸ αὐτοκίνητο μᾶς φέρνει πρὸς τὰ χωριά τοῦ Ληξουριοῦ. Γούβες, πέτρες, γκρεμισμένα μουράγια, χαλασμένα τὰ πάντα... Θαυμάζω τὸν ἡρωϊσμό τοῦ σωφέρ μας. Εἶναι πραγματικὸ κατόρθωμα αὐτὸ τὸ ταξίδι στὰ χωριά τῆς Πάλης... Μὲ τὴ σειρά θά γράψουμε καί γι' αὐτὰ τὰ ζητήματα.

Καποῦ σταματᾶμε. Βρισκόμαστε στὴν Ἁγία Θέκλη. Εἶναι ἀπὸ τὰ ὠραιότερα χωριά τοῦ νησιοῦ. Τὰ σπίτια εἶναι κτισμένα ἀπάνω στὸ λόφο κι' ἀπὸ κάτω ἀπλώνεται ὅλο-

πράσινος και καταστόλιος από άμπέλια ό εύφορος κάμπος. Πηγαίνουμε στή βρύση για νά πιούμε κρύο νερό. Χωριατοπούλες ροδοκόκκινες και κυράδες μάς υποδέχονται. Τό χρώμα τής ύγείας είναι ζωγραφισμένο στά πρόσωπά τους. Μάς χαιρετάνε, μάς καλοσορίζουν και φιλόξενα μάς δίνουν ότι πληροφορία ζητήσουμε. Στο σπίτι ένός εύενικου άνθρώπου, δεχθήκαμε τίς περιποιήσεις κι' άντικρύσαμε από τή βεράντα του σπιτιού του τίς καλλονές που άπλώνονται γύρω. Σε λιγάκι φεύγουμε...

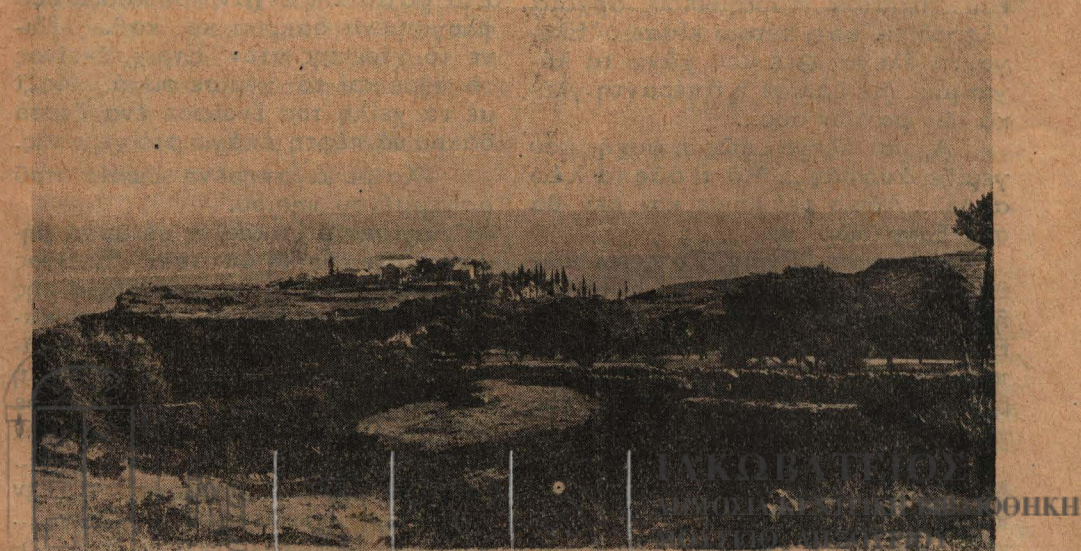
* *
 'Η "Ερυσσος δέν έχει έφέτος τήν κίνηση περασμένων καλοκαιριών. Για τίς αίτίες θά γράψουμε σ' άλλο φύλλο. Πνέει όμως παντού ένας άέρας δημιουργίας πραγματικής. Νέοι δρόμοι, νέα σπίτια και—τό κυριώτερο—νέα σχολεία. "Υστερα από τήν άνέγερση τής Προτύπου Δημοτικής Σχολής 'Αντιπάτων, έρχονται κατά σειρά: ή Κοινότης Τουλιάτων με τό καινούργιο τριτάξιο σχολείο τής, τά χωριά Μασσου-

κάτα—Τσελεντάτα με τό διτάξιο σχολείο τους και τά Μεσοβούινα όπου άνηγέρθη με τό κληροδότημα Ραυτοπούλου ένα πολύ μεγάλο σχολικό κτίριο, που θά στεγασθή μέσα τό Δημοτικό σχολείο, 'Ημιγυμνάσιο κλπ. 'Η "Ερυσσος άναδημιουργείται. Εύχόμαστε πάντα νά ναι στήν πρώτη γραμμή τής προόδου.

* *
 Σήμερα έγράψαμε μιá σειρά σκίτσων και πρώτων έντυπώσεων από τό νησί μας. Είναι γραμμές που γράφτηκαν πρόχειρα στο καρνέ μας. 'Από τό έρχόμενο όμως φύλλο, θ' άρχιση ή λεπτομερής έρευνα. Θά μιλήσουν οί άρμόδιοι, θά μιλήση ό κόσμος που ένδιαφέρεται και ποιεϊ για τόν τόπο του, που υποφέρει γι' αυτόν και που ζει σ' αυτόν και από αυτόν. Και τότε μόνο θά φανή ή άλήθεια, ή άλήθεια που θά δείξη τό δρόμο για τήν από πάσης άπόψεως καλλιτέρευση στο νησί μας, για τή δημιουργία καλλιτέρων και εύτυχεστέρων ήμερών.

ΠΑΝΟΣ ΠΑΤΡΙΚΙΟΣ

ΑΠΟ ΤΟ ΝΗΣΙ ΜΑΣ

Φωτο-Ίόνιον. Ε. Καλογεράτος. 'Αργοστόλιον.

ΛΕΙΒΑΘΩ: ΤΡΑΤΤΕΖΑΚΙ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Το 1913 τὸ γερμανικὸ καταδρομικὸ «Ντρέ-
σντεν» ἐπισκέπτεται τὸν λιμένα τοῦ
Ἀργοστολίου. Σ' ἓνα χορὸ ὁ ἀνθυπο-
πλοίαρχος Ἐνριχ Φὸν Σπίς γνωρίζει
τὴν ὠραία Κοντεσσίνα Φλώραν Ἀν-
νίνου καὶ μεταξύ των ἀναπτύσσεται
ζωηρὸ αἶσθημα.

Ὁ κυβερνήτης τοῦ καταδρομικοῦ, τὴν
παραιονὴ τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ πλοί-
ου, ἀνταποδίδει τὴν δεξιὴν πρὸς τι-
μὴν τῆς κοινωνίας τοῦ Ἀργοστολίου.
Ἐκεῖνο τὸ βράδυ ὁ Ἐνριχ Φὸν Σπίς
εἶναι τῆς ὑπηρεσίας ἐπάνω στὴ γέφυ-
ρα. Ἐκεῖ τὸν βρίσκει ἡ Φλώρα καὶ ἐξο-
μολογοῦνται τὸν ἐρωτᾶ τους.

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

— Ὅχι Φλώρα δὲν εἶσαι γυναῖκα
ἐσύ... Νεράιδα παραμυθιοῦ, ἀρχαία
Ἀφροδίτη, κάτι τέτοιο εἶσαι... Ἐλε-
γα... τί ἔλεγα; Θεέ μου χάνω τὰ λό-
για μου. Μὲ ζάλισε ἡ ἀπέραντη γλύ-
κα τῶν ματιῶν σου...

— Ἄ, ναι ἔλεγα πῶς ἡ ψυχὴ μου
γεμίζει ἀπὸ σὰς ... Μὰ τί σὰς τὰ λέω
αὐτά ... Αὔριο φεύγουμε καὶ δὲν θὰ
σὰς ξαναἰδῶ ..

— Ἄκουσε Ἐνριχ. Τὸ ξέρω πῶς
θὰ φύγης αὔριο. Καὶ γι' αὐτὸ δὲν
ἤθελα αὐτὸ τὸ βράδυ νὰ μὴ σέ 'δῶ.
Εἶμαι εἰλικρινής. Σοῦ τὸ λέω χωρὶς
περιστροφές ... Εἶσαι ὁ πρῶτος ἄν-
δρας ποῦ ἔκανες τὴν καρδιά μου
νὰ αἰσθανθῆ διαφορετικούς παλμούς.

— Ὡ δὲν ἤθελα νὰ φύγης Ἐνριχ...
Μὰ μπορεῖ καὶ νὰ ξαναἰδῶθούμε
πάλι. Γράφε μου κάποτε. Νὰ σοῦ πῶ
τὴν ἀδρῆσα, «Φλώρα Ἀννίνου»
Ἀργοστόλι ... Καὶ σὰν μοῦ γράψης

ἐσὺ θὰ σ' ἀπαντήσω. Ἐπειτα τὸ κα-
λοκαίρι θὰ ἔρθω στὴ Γερμανία νὰ
σὲ δῶ.

— Μοῦ φαίνεται πῶς ἀκούω λό-
για ὀνείρου ... Φλώρα σὲ παρακαλῶ
πές μου πῶς ὅτι ἄκουσα εἶναι ἀλή-
θεια...

— Ἀλήθεια ...

— Μὰ τότε εἶμαι ὁ πιὸ εὐτυχισμέ-
νος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου. Φλώρα,
ἀγαπημένη μου Φλώρα. Ὁ Ἐνριχ
ἔκαμε νὰ τὴν ἀγκαλιάσῃ μὰ ἡ Φλώ-
ρα τὸν ἀπώθησε σιγὰ μὲ τὸ χέρι της.

— Ἐνριχ εἶναι καιρὸς νὰ πηγαίνω
κάτου. Δὲν θέλω νὰ ὑποφιαστῇ ὁ
πατέρας μου τίποτε... Ἀντίο μικρέ μου
Ἐνριχ καὶ μὴ ξεχάνης τὴ Φλώρα σου.
Στὰ μάτια της εἶχαν προβάλλει δύο
φλογισμένα δάκρυα καὶ καθὼς ἔδι-
νε τὸ χέρι της στὸν Ἐνριχ, ἐκεῖνος
τὸ πῆρε καὶ τὸ γέμισε φιλία. Μαζὶ
μὲ τὰ χεῖλη του ἔνοιωσε ἓνα ζεστό
δάκρυ νὰ πέφτῃ ἐπάνω στὸ χέρι της.

— Χαῖρε ἀγαπημένη ὠραία τοῦ
μαγεμμένου νησιοῦ.

— Ἀρχισε νὰ μακραινῇ μὲ ἀργὰ βή-
ματα σὰν θεϊκὴ ὄπτασια. Ἐκεῖνος
ἀκουμπισμένος στὸ κιγκλίδωμα τῆς
γεφύρας, κάτω ἀπὸ τὸν ἀσημένιο κα-
ταράχτη τοῦ φεγγαριοῦ, ἦταν ὠραῖ-
ος σὰν ἀρχαῖος θεός. Ξαφνικὰ ἡ
Φλώρα γύρισε σιμά του. Τοῦ πῆρε
τὸ ξανθὸ κεφάλι στὰ χέρια της καὶ
σίμωσε τὰ χεῖλη της στὰ δικά του ...
Καὶ πρὶν ἐκεῖνος προφτάσῃ νὰ τὴν
ἀγκαλιάσῃ γλύστρησε καὶ ἔφυγε ...
Ὁ Ἐνριχ ἔνοιωσε μιάν ἀγνωστὴ γλύ-
κα στὰ χεῖλη του ...

Γεμάτος χαρά ἄρχισε νὰ σφουρίζῃ ἕνα τραγοῦδι, ὅταν ὁ φίλος του, ὁ Κάρλ, ἀνέβηκε πάνω στὴ γέφυρα ...

— Ἐνριχ πάλι σὲ λυπήθηκα τοῦπε χτυπώντας του τὸν ὤμο. Ζήτησα ἄδεια ἀπὸ τὸν κυβερνήτη νὰ σὲ ἀντικαταστήσω μετὰ τὸ σουπέ ὥστε νὰ μπορέσης καὶ σὺ νὰ χορέψῃς λίγο. Ἐ, πῶς σοῦ φαίνεται αὐτὸ πού ἔκαμα. Εἶμαι φίλος ναὶ ἢ ὄχι;

— Κάρλ ὑπέροχε φίλε, νὰ σοῦ σφίξω τὸ χέρι. Ποτέ μου δὲν θὰ σοῦ τό ξεχάσω αὐτό ...

— Καὶ ξέρεις ἡ μελαχροινὴ σου ἀπόψε εἶναι θαύμα. Ὅλοι μ' αὐτὴν ἔχουν νὰ κάμουν ... Φαίνεται ὅμως ἄκεφῃ καὶ πικραμένη ἴσως γιατί λείπῃς ἐσὺ κατεργάρῃ ...

— Κάρλ δὲ μὲ λές πότε τελειώνει τὸ σουπέ;

— Σὲ δέκα λεπτὰ περίπου. Θὰ ἔλθω ἀμέσως νὰ σ' ἀντικαταστήσω. Μετὰ τὸ σουπέ ἔχει μόνο τρεῖς χοροὺς καὶ τελειώνει τὸ γλέντι.

— Ὁρεβουάρ Ἐνριχ.

— Χαίρε Κάρλ, χίλια εὐχαριστῶ.

Ἡ μουσικὴ ἄρχιζε τὸ τελευταῖο βάλς. Ἡ Φλώρα μ' εὐχάριστη ἐκπληξῆ εἶδε τὸν Ἐνριχ νὰ κἀνῃ μπροστά της τὴ χαριτωμένη του ὑπόκλιση. Σηκώθηκε καὶ τὸ βλέμμα της ἀπλώθηκε στό πρόσωπό του γεμάτο ἀγάπη.

Ἐκεῖνος μόλις κατόρθωνε νὰ φανῇ ψυχραίμος ... Πέρασε τὸ χέρι του στὴ μεσοῦλα της· κι' αὐτὴ τὴ φορά χωρίς φόβο τῶσφιξε ... Καθὼς στροβιλιζαν, προσπαθοῦσαν κι' οἱ δύο νὰ γκίζουν τὰ πρόσωπά των ...

— Δὲν μ' ἐπερίμενες ἔ; τῆς ψιθύρισε πάνω σὲ μιὰ τοῦφα μαλλιών, πλάι σ' αὐτή.

— Τὶ εὐχάριστο φινάλε, καλέ μου, τ' ἀπάντησε. Δὲν εἶπαν τίποτε ἄλλο ... Ἴσως γιατί τὸ βάλς ἦταν γοργὸ πολὺ, ἴσως γιατί σὲ τέτοιες στιγμὲς δὲν βρίσκονται εὐκολα λόγια.

Ἐνοιωθάν τὸν πικρὸ χωρισμὸ νὰ τοὺς γεμίξῃ τίς καρδιὲς πόνο ... Ὅλοι

καμάρωναν τὸ ταιριαστὸ ζευγάριστῃ ἀρμονία τοῦ χοροῦ των ... Κανένας δὲν μάντευε τί γινόταν στίς ψυχές τους ... Βέβαια ἦταν ἕνα εἰδύλλιο γρήγορο, ἀπίστευτο ... Δύο βραδυὲς ὅλες ὅλες εἶχαν ἰδωθῆ. Κι' ἀγαπήθηκαν ...

Τώρα θὰ χώριζαν πάλι γρήγορα, ἀπότομα, χωρὶς νὰ σκέφτονται πῶς, ἴσως, ἦταν μόνο ἕνα διαβατικὸ εἰδύλλιο ...

Τὸ γλυκὸ φλάουτο ἔσβυνε πάνω του τὴν τελευταία νότα τοῦ χοροῦ ...

Τὰ ζεύγη χώριζαν σιγά. Ὁ Ἐνριχ κι' ἡ Φλώρα ψιθύρισαν ἕνα σιγανὸ ἀντίο καὶ τὰ μάτια τους ἄλλαξαν ἕνα βαθὺ ἄυλο φιλή ...

Ὡρα 8 τὸ πρῶτ. Τὸ «Ντρέσντεν» σήκωσε τίς ἀγκυρες καὶ τὰ φουγάρα βγάνουν μαύρους καπνοὺς. Σφουρίζει 3 φορές γιὰ ν' ἀποχαιρετίσῃ τὸ φιλόξενο Ἀργοστόλι ... Σιγά - σιγά σαλπάρει ἀπὸ τὸ Φανάρι καὶ γλυστράει πάνω στὰ κύματα.

Ἀπὸ τοὺς καλεσμένους τοῦ χθεσινοῦ χοροῦ μόνο ἡ Φλώρα στέκεται πάνω στὸ μπαλκόνι τοῦ μεγάρου της.

Καὶ καθὼς φεύγῃ τὸ «Ντρέσντεν» κουνάει ἕνα λευκὸ μανδῆλι ...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Α'

Ἀπὸ τὸ ἡμερολόγιον τοῦ Ἐνριχ Φόν Σπις.

I

Μάρτιος τοῦ 1916.— Ἐπὶ τέλους εἶμαι κυβερνήτης κι' ἐγὼ ἐνὸς ὑποβρυχίου μας, τοῦ W 13. Δὲν βλέπω τὴν ὥρα νὰ ξεκινήσω. Τὶ φοδοκα ποὺ θάχουν μερικοὶ συνάδελφοί μου μεγαλύτεροι σὲ χρόνια καὶ σὲ βαθμούς. Νὰ προτιμῆθῇ ὁ Σπις, ὁ πλωτάρχης. Γιατί αὐτός;

Κι' ὁ γέρω Τίρπιτς θὰ χαιδεύῃ τὴ γενειάδα του, θὰ ἐκατεβάξῃ τὰ φρύδια καὶ θὰ τοὺς ἀπαντήσῃ:

— Ἐπροτιμῆσα, κύριοι, τὸν Σπις

γιατί έχει πείραν τοῦ ὑποβρυχίου πολέμου. Ἔκαμε ὑπαρχος τοῦ Βίσιγκεν. Ἐπειτα ὁ ἴδιος ὁ Βίσιγκεν τοῦ εἶπε :

— Δίνοντας τὸ W 13 στὸν ὑπαρχό μου εἶναι σὰ νὰ τὸ δίνης σὲ μένα. Ὁ Βίσιγκεν ! Τί ὑπέροχος ἄνθρωπος καὶ τί ἥρωσ : Πόσα καράβια ἔχθρικὰ δὲν ἔστειλε στὸν πάτο καὶ πόσα θὰ στείλλῃ ἀκόμα ...

Θᾶμαι εὐχαριστημένος νὰ βουλιάξω τὰ μισὰ !...

Θυμᾶμαι ἐκείνη τὴν ἀλησμόνητη μέρα ποῦ βουλιάξαμε τὸ Γαλλικὸ θωρηκνὸ «Δαντῶν». Ἐξω ἀπὸ τὸ λιμάνι τῆς Τουλών ...

Ὁ Βίσιγκεν ἀπὸ τὸ πρῶτ' τριγύριζε ἔξω ἀπὸ τὸ λιμάνι ἐλπίζοντας νὰ πετύχῃ κανένα ἐμπορικό. Τὸ W 18 ἦταν μόλις βυθισμένο 3—4 μέτρα καὶ τὸ περισκόπιο ἀγρυπνοῦσε.

Ἔνας ναύτης κύταξε ἐκείνη τὴ στιγμή ποῦ φάνηκε τὸ «Δαντῶν» νὰ βγαίνει ἀπὸ τὸ λιμάνι.

— Κύριε κυβερνήτα, φωνάζει, «πλοῖον ἐν ὄψει» !

Ὁ Βίσιγκεν ἔτρεξε ἀμέσως. Ἐγὼ τὸν ἀκολούθησα. Ἔβαλε τὸ μάτι του στὸ περισκόπιο καὶ κύταξε ...

— Σπὶς μοῦ λέει, ἔχουμε μπροστά μας τὸ Γαλλικὸ θωρηκτὸ «Δαντῶν». Ἐκτόπισμα 24 χιλιάδων τόνων. Ἀπὸ τὰ καλλίτερα πολεμικά τοῦ Γαλλικοῦ ναυτικοῦ. Ἄν δὲν πιστεύης τρέχα στὴν καμπίνα καὶ πάρε τὸ Ἄλμπουμ. Μὰ διάβλε, τὸ συνοδεύον 4 ἀντιτορπιλλικά. Δύσκολη δουλειά. Τὸ ζήτημα εἶναι νὰ βροῦμε εὐκαιρία νὰ τὸ τινάξουμε.

— Ἐμπρός, κατάδυσις εἰς βάθος 10 μέτρων. Ὀλοταχῶς. Στροφή 30 μοιρῶν δεξιά ... Δυναμώσετε τοὺς συσσωρευτάς. Πρέπει, νὰ βρεθοῦμε πρὶν ἀπὸ τὸ «Δαντῶν» στὸ νησάκι. Ἐὰν τὸ «Δαντῶν» προφτάσῃ κι' ἀναπτύξῃ τὰ 22 μίλλια του δὲν θὰ τὸ προφτάσουμε ... Οἱ διαταγές τοῦ κυβερνήτου ἐξετελοῦντο ἀμέσως καὶ χωρὶς τὴν παραμικρὴ ἀταξία.

Μέσα στὰ ὑποβρυχία σὲ τέτοιες

στιγμὲς οὔτε ἓνα βῆμα δὲν γίνεται ἄσκοπα. Τὸ W. 18 πράγματι ἔφτασε ἀπέναντι ἀπὸ τὸ νησάκι τῆς Μόν. (Ἔτοι σημειώνεται στοὺς χάρτες).

— Στροφή 25 μοιρῶν ἀριστερὰ ! Βάθος 10 μέτρων ! Τορπιλλοβλητικοὶ σωλήνες ἔτοιμοι ! Τορπιλληταὶ εἰς τὰς θέσεις σας, φωνάζει ὁ Βίσιγκεν. Ἔπαρχε Σπὶς στὸ τιμόνι ὁ ἴδιος ... Περνοῦν μερικά λεπτὰ σιωπῆς, ἀγωνίας.

Ἄϊφνης ὁ κυβερνήτης φωνάζει μὲ χαρούμενη φωνή :

— Μπράβο, ὁ ἡλίθιος κυβερνήτης τοῦ «Δαντῶν» μᾶς βοηθάει. Κύταξε, κάνει στροφή γιὰ νὰ περάσῃ μεταξὺ στεριάς καὶ νησιοῦ. Ἔτοι ἡ πλευρά του θὰ μείνῃ ἀκάλυπτη. Ἐμπρός, ὀλοταχῶς.

Σιγὰ ! Ἀνέλθετε ! Τορπιλλοβλητικοὶ σωλήνες δεξιά. Πῦρ ! ...

Ἔνα δυνατὸ τράνταγμα καὶ ὁ δαιμόνας τῆς καταστροφῆς, ἡ τορπίλλη μας, ἔφυγέ ...

Μόλις εἴμαστε 200 μέτρα μακρὰ ἀπὸ τὸ «Δαντῶν».

— Κατάδυσις εἰς βάθος 30 μέτρων τάχιστα, ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τοῦ Βίσιγκεν. Τὰ ἀντιτορπιλλικά μᾶς εἶδαν.

Βυθιστήκαμε καὶ σὲ λίγο ἀκούσαμε τὴ χαρμόσυνη ἔκρηξη τῆς τορπίλλης. Οὐρα ! φώναζαν οἱ ναῦτες. Ὁ Βίσιγκεν ὄμως δὲν ἦταν ἥσυχος γιὰ τὸ ἀποτέλεσμα ...

Ἀπὸ πάνω μας τ' ἀντιτορπιλλικά ἔκαναν γύρους ρίχνοντας κανονιὲς ἄδικα. Φανταζόμεθα τὴ λύσσα τῶν Γάλλων ... Ἐ κι' ἂν ἡ τορπίλλη μας χτύπησε τὸ «Δαντῶν» ...

Πέρασε ὡς μισὴ ὥρα ...

— Ὅπισθεν σιγὰ, διατάζει ὁ κυβερνήτης.

Τὸ W. 18 μακραίνει. Ὑπολογίζουμε ὅτι εἴμεθα ὡς ἓνα μόνο μίλλι μακρὰ ἀπὸ τὸ «Δαντῶν». Δὲν ἀκούγονται πλέον οὔτε οἱ ἔλικες τῶν ἀντιτορπιλλικῶν ἀπὸ πάνω μας ...

— Ἀνύψοις, φωνάζει ὁ Βίσιγκεν, καὶ ἔτοιμοι διὰ κατάδυσιν ... Σταθῆτε εἰς βάθος 5 μέτρων.

Ὁ κυβερνήτης βάζει καὶ πάλι τὸ μάτι του στὸ περισκόπιο.

«Ὅλοι κρατοῦμε τὴν ἀναπνοή μας...
Κυτᾶζουμε τὴ φυσιογνωμία του...
Ξαφνικά ἕνα χαμόγελο ἀρχινᾷ καὶ μεταβάλλεται σὲ γέλοιο ...

— Παιδιά μὲ ὑγεία σὲ ἄλλο, πάει τὸ «Δαντῶν». Σὲ λίγα λεπτά θὰ εἶναι στὸν πάτο ... Ἐλάτε κυτᾶξετε ..

Κύταξα κι' ἐγώ ... Ἡ τορπίλλη μας εἶχε βρῆ τὸ Γαλλικὸ θωρηκτὸ κάτω ἀπὸ τὸ μηχανοστάσιο ...

Τίποτα πιά δὲν μποροῦσε νὰ τὸ σῶση. Τριγύρω βάρκες τῶν ἀντιτορπιλικῶν μάζευαν τοὺς ναῦτες πού, πάνω στὴ τρομάρα τους, εἶχαν πέσει στὴν θάλασσα. Τ' ἀντιτορπιλικά πάλι κοντὰ του προσπαθοῦσαν νὰ βοηθήσουν ... Μὰ τί βοήθεια νὰ τοῦ δώσουν. Ἄλλο παρὰ νὰ πάρουν τὸ πλήρωμα καὶ νὰ γυρίσουν στὴν Τουλῶν ... Σὲ τέτοιες στιγμὲς ἐπικρατεῖ τέτοια σύγχυση ὥστε δὲν ξέρει κανένας τί κάνει ...

Σὰν ξαναγυρίσαμε στὸ Κίελο καὶ μῆκαμε στὸ λιμάνι, τί ζητωκραυγὲς ἦταν ἐκεῖνες ἀπὸ τὰ πληρώματα τῶν ἄλλων πολεμικῶν.

Τὶ ἀλησμόνητη στιγμή ὅταν ἦλθε ὁ ἀρχιναύαρχος ἐπάνω στὸ W 18 καὶ μᾶς ἔδωσε ἰδιοχειρῶς τὸν πολεμικὸ σταυρὸ τοῦ μεγάλου Φρειδερίκου ... Ὅλα αὐτὰ τὰ θυμᾶμαι αὐτὴν τὴν ὥρα πού ἀρχίζω τὸ ἡμερολόγιό μου μὲ τόση συγκίνηση ...

Ἄραγε θὰ σταθῶ κι' ἐγὼ τυχερὸς σὰν τὸν Βίσιγκεν. Ἐλπίζω στὸ θεὸ τὸ W 13 νὰ δοξασθῆ ὅπως τὸ W 18.

II

Μάρτις τοῦ 1916. Στὴν ἀνοιχτὴ θάλασσα ἀπὸ χθὲς τὸ βράδυ. Τρικυμία διαβουλευμένη ἀλλὰ κι' εὐχάριστη .. Βέβαια κλυδωνίζεται τὸ ὑποβρύχιο ἀλλὰ καθὼς σηκώνονται τὰ κύματα εἶναι δύσκολο νὰ μᾶς δῆ κανένα ἐχθρικό ἀντιτορπιλικό...

Ταξιδεύουμε πρὸς τίς Ἰρλανδικὲς ἀκτῆς. Ἀπὸ κεῖ περνοῦν τὰ περισ-

σότερα ἐμπορικά τῶν ἐχθρῶν μας. Τὸ πλήρωμά μου εἶναι σχεδὸν ὄλο ἀπὸ πρωτόπειρους. Ὁ ὑπαρχος ἕνας νέος ἀνθυποπλοίαρχος. Μὰ ὁ μηχανικός ἔχει κᾶμη στὸ W. 9.

Ὅταν λέμε πρωτόπειρους ἐννοοῦμε πὼς δὲν ἔχουν ἄλλοτε ταξειδέψει μὲ ὑποβρύχιο. Ἀλλὰ καὶ ὁ τελευταῖος ναύτης ἔχει βγῆ ἀπὸ τὴν εἰδικὴ σχολὴ καὶ ξέρει καλά τὴν δουλειά του. Βγάζω ἕνα μικρὸ λόγο ...

«Παιδιά, γνωρίζετε πὼς ἡ Γερμανία ἐξαρτᾶ τὴ σωτηρία της ἀπὸ τὸν ἀγῶνα μας. Χρειάζεται θάρρος καὶ πρὸ πάντων προσοχή ... Ἰδίως προσοχή ... Ζοῦμε καὶ θὰ ζήσουμε ὅσο κρατήση ἡ ἀποστολή μας σ' ἕνα διαρκὴ κίνδυνο ... Ἀπαιτῶ ἀπὸ ὅλους σας ψυχραιμία καὶ προσοχή καὶ σὰς ὑπόσχομαι νὰ γίνετε ἐνδοξοί... Ζήτητὼ ἡ Γερμανία! ...»

— Ζήτητὼ! ἐφώνασαν ἐνθουσιασμένοι ὄλοι ...

Ἡ θάλασσα γαλήνεψε κάπως. Ὁ παρατηρητὴς μοῦ φωνάζει :

— Κυβερνήτα, νομίζω πὼς βλέπω στὸ βάθος καπνὸ ...

Πέρνω τὸ τηλεσκόπιο καὶ κυτᾶζω. Πράγματι φαίνεται καπνός. Μὰ τί εἶναι ἄραγε; Κανένα ἐμπορικὸ πού θὰ βυθίσουμε ἢ ἀντιτορπιλικὸ πού θὰ μᾶς δῆ μὲ μεγάλη εὐχαρίστηση;

Διευθύνω τὸ ὑποβρύχιο πρὸς τὰ ἐκεῖ ἀφοῦ ἔχουμε ἐτοιμασθῆ πρὸς κατάδυσιν ἂν διακρίνουμε κίνδυνο. Σὲ δυὸ ὧρες διακρίνω καθαρά ὅτι εἶναι μεγάλο ἐμπορικὸ πλοῖο.

Φοβούμενος μήπως μοῦ ξεφύγη διατάσσω ὀλοταχῶς ... Κάποτε πλησιάζουμε πολὺ καὶ διακρίνουμε τὸ ὄνομά του. Εἶναι τὸ Ὀλλανδικὸ «Villemine». Ἀπογοήτευσις. Κρίμα στὴ χαρά μου ... Τοῦ κάνουμε σῆμα νὰ σταματήσει. Αὐτὸ ἐξακολουθεῖ νὰ φεύγει.

Ἐχω μάλιστα τὴν ἐντύπωση πὼς δυνάμωσε τίς μηχανεὲς προφανῶς θέλει νὰ μᾶς ἀποφύγει. Ὑποπτο, σκέπτομαι ...

(Ἡ συνέχεια στὸ ἐρχόμενο)

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

ΤΑΞΙΔΙΑ

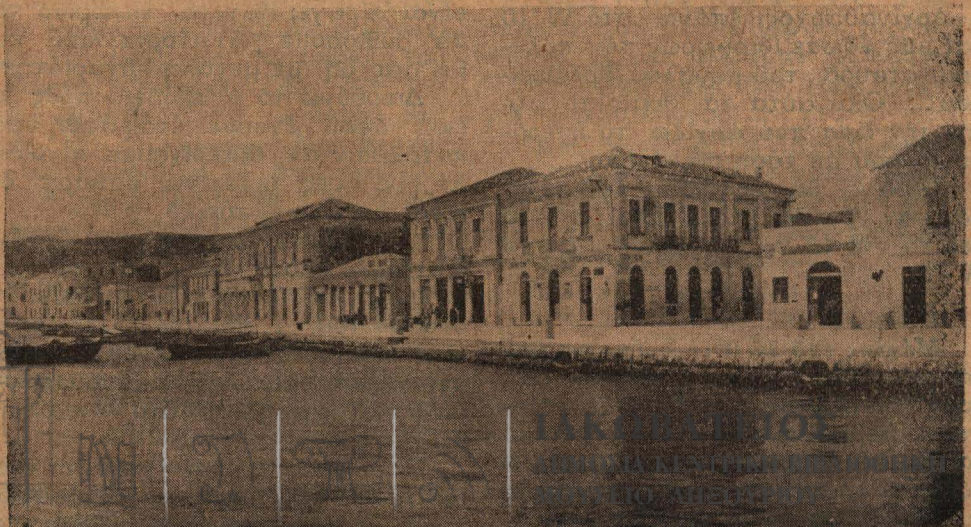
Ταξίδια πού μᾶς πέρνετε κάτι ἀπὸ τὴν ψυχὴ
 Ἡ νειότη μου πού διάβηκε δὲ σὰς νομίζει ὥρατα.
 Μέσ' στὶς ἀδιάφορες χαρὲς δὲ στέργει πιά νὰ βρῆ
 Τὶς θλίψεις καὶ τὰ βάσανα τοῦ ἀκούραστου Ὀδυσσέα.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ ν' ἀκούγεται μακριάθε ἐπιθυμεῖ
 Γλυκύμολπο καὶ μαγικὸ τὸ ἄσμα τῶν Σειρήνων
 Μὰ πότερο τ' ἀκύμαντο ἀκρογιάλι ἀποζητεῖ
 Πού κάποια Πηνελόπη μου προσμένει με σὰν κείνον.

Ταξίδια πού μᾶς πέρνετε κάτι ἀπὸ τὴν ψυχὴ
 Κάποιας Διδῶς τοὺς στεναγμοὺς μοῦ φέρνετε στὴ μνήμη.
 Μὰ ἡ πικραμένη νειότη μου ἀσυγκίνητη, ψυχρὴ,
 Ζητάει στὰ πάτρια χῶματα στερνὴ νὰ βρῆ γαλήνη.

ΣΤΥΡΟΣ Μ. ΑΝΝΙΝΟΣ

ΑΠΟ ΤΟ ΝΗΣΙ ΜΑΣ

Φωτο · Ἴόνιον. Ε. Καλογεράτος. Ἀργοστόλιον.

ΑΡΓΟΣΤΟΛΙ (ΠΑΡΑΛΙΑ)

Α. ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Πίστη

ΔΙΗΓΗΜΑ ΣΠ. Γ. ΓΙΑΝΝΑΤΟΥ(*)

I

Ἡ Βγενιώ διαπλάτωσε τὸ παραθύ-
ρι καὶ πῆρε τὸ κέντημα στὰ χέρια της.
Σπάνια ἡ ἀυγὴ ξετύλιγε μπροστά της
ἓνα τέτοιο θέαμα. Ἡ ὀμίχλη, ποὺ εἶχε
πέσει τῆ νύχτα, ἀπλωνόταν ὀλόγυρα
καὶ τὸ χωριὸ μαζὶ μὲ τὴν κορφὴ τοῦ
βουνοῦ φαινότανε σὰν ἓνας πελώριος
βράχος ἀπάνω στὰ σύγνεφα, μακρὰ
πολὺ ἀπὸ τὸν κόσμον καὶ τοὺς ἀθρώ-
πους. Μὰ καὶ στ' ἀλήθεια τοῦτο τὸ χω-
ριὸ εἶτανε καταδικασμένο σὲ μιὰ παν-
τοτεινὴ μόνωση.

Δώδεκα σπίτια ὄλα-ὄλα δίχως ἐκ-
κλησιὰ καὶ σχολειό. Τὰ παιδιά τᾶστερ-
ναν νὰ μάθουνε γράμματα στὸ πιὸ κον-
τινὸ χωριό, κάτω στὰ ριζὰ τοῦ βουνοῦ.

Πρωτὶ-πρωτὶ τὴν Κυριακὴ οἱ γυναῖ-
κες τοῦ χωριοῦ ἦταν ἑτοιμες - κάθε μιὰ
τους εἶχε ἀλλάξει μιὰ δραχμὴ μὲ δέκα
δεκάρες-νὰ κατηφορήσουνε κι' ἐκεῖνες
γιά τὴν ἐκκλησιὰ τῆς Βαγγελίστρας.

— Πρέπει νὰ ῥχῶστε καὶ σεῖς, ἔ-
λεγε ἡ γρηὰ Κατερίνα στὶς κοπέλλες τοῦ
χωριοῦ. Ν' ἀκοῦτε κεῖνα τ' ἅγια λόγια
καὶ νὰν τὰ βάνετε καλὰ στὸ μυαλό σας.
Μονάχα τὸ καλοκαίρι ἄλλαζε ἡ μονότο-
νὴ ζωὴ τοῦ χωριοῦ. Τότες ἐρχόντουσαν
λιγοστοὶ περιηγητὲς κι' ἔμεναν ἀρκετὸν
καιρὸ. Ἀλήθεια πέρουν κάμανε τὴν ἐμ-
φάνισή τους καὶ δυὸ ζωγράφοι. Εἶχαν
ἔρτει γιὰ νὰ ψωνίσουνε αἰσθημα ἀπὸ
τὴν ἀγρία φύση. Δυὸ μαῦροι κύκλοι
στεφανωνανε τὰ μάτια τους καὶ κατόρ-
θωναν γάναι πάντα βυθισμένοι σὲ μιὰ
μελαγχολικὴ σιωπὴ

Περίεργοι ἀθρώποι, σὰν καλλιτέ-
χνες....

Ἄλλοτες-τόρα ἡ κρίση γονάτισε καὶ
τὴν Ἀμέρικα-ἐρχότανε κάπου-κάπου
καὶ κανένας «ὁμογενής». Δὲν εἶχε βέ-
βαια σκοπὸ -ἔλεγε- ν' ἀσωτέψει τὰ λε-
φτά του σ' ἓνα διασκεδαστικὸ μὰ καὶ κου-
ραστικὸ ταξίδι. Ἐρχότανε μονάχα καὶ
μονάχα γιὰ νὰ δεῖ τὸ πατρικὸ τὸ χῶμα.
(Τὶ ἀνάμνησες ἀλήθεια! Κεῖνος ὁ γχε-
μισμένος φράχτης, ποὺ τὸν εἶχε χτίσει
μὲ τὰ χέρια του, καὶ κείνο τὸ πηγάδι
τοῦ σχωρεμένου τοῦ μάρμπα του. Πόσο
θᾶθελε νὰ μὴ ξαναγυρίσει σὲ κείνη τὴ
χώρα τοῦ ὠκεανοῦ μὲ τὸ θόρυβον, τὰ
μέγαρα, τὴν ὄνειρωδικὴ ζωὴ καὶ τοὺς
εὐγενικοὺς της λοποδύτες.

Καὶ τρέχουνε τὰ δάκρυα ποτάμι.
Τὸ πατρικὸ χῶμα!

Ἐκεῖ στὴ Νέα Ὑόρκη, πού νὰ βρεῖς
τέτοιο. Οἱ δρόμοι εἶναι στρωμένοι μὲ
τσιμέντο καὶ μὲ σίδερα γιὰ νὰ περνᾶν
ἀπάνω τους ἐκεῖνα τὰ μετάλλινα θερία).

* *

Ἡ Βγενιώ τοῦτο τὸ πρωτὶ εἶτανε
μοναχὴ. Ἡ κυρὰ-Γιώργαινα, μιὰ γρηὰ
θειὰ της, εἶτανε ὄξω στὸν κάμπο.

Κεῖνη εἶτανε γιὰ τὴ Βγενιώ καὶ μι-
να καὶ πατέρα. Ἡ μάνα της πέθανε ἀ-
φήνοντάς τὴν μωρὸ κι' ὁ πατέρας της
ἀπὸ τὸν καῦμό του υπάρκαρε σ' ἓνα
φορηγὸ, ποὺ ἔφυγε κείνες τὶς μέρες
ἀπὸ τὴν Κεφαλλονιά, γιὰ ἀγνωστὴ
διεύθυνση.

— Δὲ με χωρεῖ τὸ νησί, ἀδερφή μου,
τῆς εἶπε.

Δεκοχτὼ χρόνια τώρα εἶχανε νὰ μά-
θουνε, τί γινόταν.

(*) Βλέπε στὶς σελίδες «Ἀπὸ μῆνα σὲ
μῆνα».

— Ἐροῖξε μαύρη πέτρα πίσω, ἔλεγε ἡ κυρὰ-Γιώργαινα.

Μὰ καὶ τοῦτοι σιγά-σιγά τὸν ξέχασαν.

Οἱ ἀθρῶποι ὅταν βρίσκονται ἀνάμεσα τοὺς χρόνος καὶ χῶρος εἶναι πάντα ξένοι.

Τ' ἄλλα εἶναι παραμύθια. Νοσταλγίες!

Τούτα τὰ μασημένα ξεράσματα ὑπάρχουνε γιατί πρέπει νάβαι ὁ ἄθρῶπος καὶ λίγο εὐαίσθητος. Ὅχι σὰ χτηνός!

Σωστὰ πράματα.

Στ' ἀλήθεια κανένας δεσμός δὲν τοὺς ἐνώνει. Πέθνονε κάποιες ιδέες καὶ αἰσθήματα ἀπὸ τὸ καινούργιο περιβάλλο καὶ μὲ τούτα τὰ διακοσμητικὰ στολίζονε τὸν ἐσώτερο ἄθρῶπο. Τὰ ἄλλα εἶναι μηδαμινά. Δὲν εἶναι δύσκολο ν' ἀλλάξει κανεὶς ζωὴ. Τούτη ἡ θειά της λοιπὸν τήνε περιμάζεψε ἀπὸ μικρὴ καὶ τήν ἀγαποῦσε σὰ δικό της παιδί.

Ἀλήθεια κείνο τὸ πρωτὶ εἶτανε τόσο φχαριστημένη! Αἰστανόταν τὴν ἀνάγκη νὰ τραγουδήσει. Ἡ ξεγνοιασιά, πού εἶτανε χυμένη στὸ πρόσωπό της τῆς ἔδινε μιὰ περίσσια ὡμορφιά. Τὰ χεῖλη της σταλάζανε ὅλη τὴ δροσιὰ τοῦ νεανικοῦ της κορμοῦ. Κάποτες παρατοῦσε τὸ κέντημα κι' ἄφηνε τὸ βλέμμα της νὰ πλανηθεῖ ὀλόγυρα.

Κεῖνο τὸ πηχτὸ στρῶμα τῆς ὀμίλης ἄρχιζε νὰ διαλύεται σιγά-σιγά, ἀφήνοντας νὰ φαίνεται ὁ κάμπος ἀπὸ κάτω.

Ὁ θέρος ἀγοῦσε ἀκόμα, ἀρχὲς τοῦ Μάη, καὶ τὸ πράσινο, σπάταλα χυμένο ὀλοῦθε, κυμάτιζε ἀδιάκοπα στὸ φύσημα τοῦ ἀγέρα.

II

Εἶχανε περάσει κοντὰ δυὸ μῆνες.

Προπάτησε ὦρα πολλὴ κυττώντας μὲ φόβο τὸν ἥλιο, πού εἶτανε δυὸ ὀργιὲς πάνω ἀπὸ τὸ βουνό. Ἡ θειά της δὲν ἄστεινούτανε.

— Ἀκοῦς μωρὴ Βγενιώ, τῆς εἶπε ἀπὸ βραδῆθε, ἐγὼ τὴ νύχτα θὰ πάω στὸν κάμπο νὰ θερίσω γιὰ νὰ μὴ μὲ φάει ἡ κάψα. Νὰ ξεκουμπιστεῖς πρωτὶ. Μόλις φέξει θεὸ νάχεις φτάσει. Στέναξε καὶ συνέχισε τὸ δρόμο της.

Δὲν ἔφταιγε κι' ἐκείνη γιατί τὴν πῆρε ὁ ὕπνος. Ὅλη νύχτα δὲ σταματήσανε οὔτε μιὰ στιγμή τὰ μάτια της.

Τὸ μαξιλάρι μούσκεμμα.

Κοντὰ τὸ χάραμα πλάκωσε τὰ βλέφαρά της ὁ ὕπνος.

Κεῖνος ὁ θαμπὸς ἴσκιος πῶχε μείνει πάνω στὰ μάτια της ἀπὸ τὸ κλάμμα, δὲν ἄφηνε ν' ἀντικρύσει τὸ φῶς.

Προχωροῦσε μὲ μισόκλειστα τὰ βλέφαρα. Πόσο εἶχε ἀλλάξει ἡ ζωὴ της τῶρα τελευταία!

Μὰ δὲν εἶναι καὶ δύσκολο πρῶμα νὰ ἀλλάξει κανεὶς ζωὴ.

Ἐδῶ καὶ κάμποσον καιρὸ ἦτοτε ἓνα αὐτοκίνητο ἀπὸ τὴ Χώρα. Μέσα εἶτανε κι' ὁ πρώτος της ὁ καὶμός. Τόνε φωνάζανε κύριο Ἀλεξόπουλο.

Εἶτανε δὲν εἶτανε εἰκοσιεφτά.

Ποιὸς ξέρει, τί γύρευε νὰ βρεῖ τοῦτος ὁ κύριος τοῦ κόσμου στὸ πρόσωπο μιᾶς ἀπλοϊκῆς χωριάτισσας. Θὰ τοῦχανε ψήσει τὸ ψάρι στὰ χεῖλη κείνες οἱ ὄμορφες κυρίες μὲ τὰ ρόζ νύχια. Μὰ δὲ φαινότανε καὶ γιὰ βλάκας.

Μόλις ἀντίκρουσε τὴ Βγενιώ κατάλαβε, πῶς εὐκόλα θὰ μπορούσε ἔχτος ἀπὸ τὸ λιγερό της κορμί ν' ἀγκαλιάσει καὶ τὴν ψυχὴ της.

Βέβαιο. Τούτο τὸ θηλυκὸ δὲν εἶχε ιδέα ἀπὸ «σοπράιζ - πάρτυ», ἔσπεριδες, κι' ἀπὸ τᾶλλα ξεφτισμένα ἰδανικά τοῦ «καλοῦ κόσμου». Θὰ τοῦ δινόταν ὀλόψυχα δίχως ὑστεροβουλία.

Ὅταν περνοῦσε στήλων' ἐπίμονα τὸ βλέμμα του στὸ παραθύρι. Τὸ περβάζι του εἶτανε ὡς ἐκεῖ πάνω φορτωμένο μὲ λογιῆς - λογιῆς λουλούδια.

Τὸν κύτταξε κι' ἐκείνη κι' ὕστερα χαμήλωνε τὰ μάτια της κοκκινίζοντας. Ἔτσι μὲ τὸ παραμικρὸ κοκκινίζανε τὰ μάγουλά της.

Μιὰ μέρα περνώντας τὴ χαιρέτησε μὲ κείνο τὸ αἰνιγματικὸ του χαμόγελο, (Ἀλήθεια δὲν τυπώθηκε κανένα βιβλίον— ἔτσι σὺν ἀνεπιροκίτης νὰ πούμε — γιὰ νὰ ἐξηγᾶι τὰ χαμόγελα.

Εἶναι τόσα πολλά. Ὅσοι εἶναι κ' οἱ ἀθρῶποι). Τόνε χαιρέτησε καὶ κείνη μὰ δὲν ξανακάθησε στὸ παραθύρι. Δὲν εἶτανε προεπιμένο ἓνα τέτοιο πρῶμα.

Μὰ εἶτανε ἀργά.

Ἡ καρδιά χτυποῦσε καὶ τὰ μάτια μένανε πολλές ὥρες τὴ νύχτα διάπλατα κυττώντας τὰ δοκάρια τῆς σκεπῆς.

Ἀπὸ τὴν ἄλλη μέρα ἐγκαταστάθηκε πίσω ἀπὸ τὴν ξυλόπορτα τῆς αὐλῆς. Κρυφοκύτταζε ἀπὸ τὸ ἀνοιγμά της νὰ τόνε δεῖ, πὺν διάβαινε. Ἡ ἱστορία συνεχιζότανε. Δὲν εἶτανε μπορετὸ νὰ μὴ στρίψει τὸ βλέμμα του. Κυττοῦσε -λές- τὶς ἀνθισμένες γαρουφαλιές, πὺν στόλιζαν τὸ περβάζι τοῦ παραθυριοῦ, ἢ τὸ ἄδειο τὸ παραθυρί ;

Ὅμως, ὅπως κάθε ἱστορία, ἔτσι καὶ τούτη εἶχε ἓνα τέλος.

Τὴν περασμένη Πέφτη γύριζε ἀπὸ τὰ χωράφια. Ἐκεῖνος εἶτανε καθισμένος στὸ στρίμα τοῦ δρόμου κι ἔπερνε φωτογραφίες.

Κάτι τοπεῖα θανασία.

Ὁ ἥλιος χάνεται πίσω ἀπὸ τὴν ἀντικρυνή πλαγιὰ καὶ στὸν οὐρανὸ μένουνε κάτι κόκκινα ἰχνογραφήματα.

Τοῦτα τὰ πράματα -λένε- κλειοῦνε αἴσθημα πολὺ μέσα τους. Ἔτσι θάναι. Τὰ αἰσθήματα κνηγημένα τώρα τελευταῖα ἀπὸ τοὺς ἀθρώπους φωλιάσανε κεῖ ψηλά.

Μείνανε λίγες στιγμὲς μαζί. Οὔτε κι ἡ ἴδια δὲ θυμάται γιατί στάθηκε. Τὰ μάγουλα κοκκινήσανε στὴν ἀρχή, μὰ τούτο δὲν κράτησε πολὺ.

Κι ὕστερα κείνος μιλοῦσε, μιλοῦσε δίχως τελειωμό, κι ἔκεινη σώπαινε.

Νόμισε -λέει- πὺς ἦταν ἀρρωστη γιὰτ' εἶχε καιρὸ νὰ τήνε δεῖ. Ἦθελε νὰ τῆς πεῖ κάτι, πὺν τῶχε καταλάβει κ' ἡ ἴδια ἀπὸ καιρό... (Τὰ μάγουλά της κοκκινήσανε πάλι). Τὴν ἀγαποῦσε τόσο...

Τῆς εἶπε κι ἄλλα πολλὰ. Καὶ συνέχισε.

— Τὴν μεθεπομένην ἑβδομάδα φεύγω. Θὰ εἶμαι εὐτυχῆς ἂν ἔρθεις μαζί μου.

— Ἄ θέλετε σεῖς.....Καὶ χαμήλωσε τὰ μάτια. Εἶναι κάποιες στιγμὲς, πὺν οἱ σκέψεις τῶν ἀνθρώπων -λές- καὶ διασταυροῦνται ὅπως τὰ βλέμματά τους. Ἔτσι καὶ τώρα.

Κατάλαβε ἀμέσως πὺς μὰ ἔγνοια κυριαρχοῦσε στὸ μυαλό της. Ὁ γάμος.

Ἐνα πικραμένο χαμόγελο φάνηκε στὰ χεῖλη του. Τί γύρευε καὶ τούτο τὸ καινούργιο, πὺν ἦρτε νὰ φυτρώσει ἀνάμεσὸ τους σὰ μανιτάρι;

Δὲν μποροῦσε. Ἐνα κουμάτι ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ του εἶτανε τοῦ κ. Ἀλεξοπούλου. Τῶχε ἀφήσει ἐκεῖ, στὰ μεγάλα σαλόνια, πὺν μαζώνεται τόσος κόσμος διαλεχτὸς πὺν μιλεῖ γιὰ φιλολογία καὶ τόσα ἄλλα πράματα. Μὰ δὲ θάτανε μπορετὸ νὰ τ' ἀκούσει κι ὁ διευθυντῆς τοῦ ἐργοστασίου «Ἐσπερία», ὁ πατέρας. Χρυσὰ ματογυάλια καὶ δυὸ μάτια πὺν κυττάνε ὀλοῦθε περίεργα.

Ἀργότερα θὰ μποροῦσε νὰ γίνε. Νὰ συνηθίσει πρῶτα ἔκεινη τὸν κόσμὸ τῆς πρωτεύουσας, νὰ πεθάνει ὁ «προσφιλῆς πατήρ».

Μὰ τώρα....

Τῆς τ' ἀράδιασε ὅλα. Τὸν κύτταξε καὶ σώπασε. Κάποιες φορὲς ἀλήθεια ἢ σιωπὴ λέει πολὺ περισσότερα ἀπ' ὅσα θὰ λέγανε τὰ χεῖλη.

Ἄν ἔλειπε κείνο τὸ «ἀργότερα»....

— Δὲ γίνεται, ψιθύρισε καθὼς ἔφευγε.

Μὰ ἀπὸ κείνη τὴ μέρα ἡ ξεγνοιασιά της εἶχε κάμει φτερά. Πὺν ὁ καιρὸς, πὺν καθόταν ἀμέριμνη κυττάζοντας τὴν πράσινη θάλασσα τοῦ κάμπου. Τώρα μέσα στὸ μυαλό της στριφογυρίζανε ἀπίθανες εἰκόνες πραγμάτων, πὺν δὲν τὰ εἶχε δεῖ ποτὲς στὰ μάτια της.

Κάτι σπίτια μεγάλα, σὰν ἐκεῖνα πὺν ἔβλεπε κάποτε στὶς ἐφημερίδες, δταν τύχαινε νὰ φτάσει ὡς ἐκεῖ πάνω καμμιὰ ἀπὸ τούτες τὶς φυλλάδες, πὺν «ἐργάζονται ὑπὲρ τῶν συμφερόντων τοῦ λαοῦ». Στὴν Ἀθήνα, ποιὸς ἔξερει, τί μορφὴ θάχανε καὶ τ' ἄλλα πράματα. Οἱ σιδηρόδρομοι, ἐκεῖνες οἱ πολλὲς μουσικὲς.....

Καὶ ὄνειροπολοῦσε.

Μὰ δὲν εἶτανε τοῦτα μονάχα. Τὰ βράδνα ὁ κνηματογράφος μὲ κείνες τὶς σκιές, πὺν κοινοῦνται καὶ μιλοῦνε ἀπάνου στὸ πανί. (Ὅταν ἀκούσανε κάποτες γιὰ τὴν ἐγκατάστασὴ τοῦ πρώτου «ὀμιλοῦντος» στὴν Ἀθήνα ἢ Δημήτριανα εἶπε, πὺς κάτι ὀργικὸ θάκανε τὰ τέτοια σκέδια).

Κι' ὅλες τοῦτες οἱ εἰκόνες μέσα στο κλαίσι μιάς ὄχι μοντέρνας ἀγάπης. Εἶτανε κ' οἱ φωνές τῆς ἐπαναστατημένης σάρκας.

Ἄν ἤθελε....

Μὰ δὲ μπορούσε νὰ τὸ κάμει ἐκεῖνη μιὰ συσταζόμενη κοπέλλα. Κι ὁ διαταγμὸς ἔκανε τὴν καρδιά της νὰ ματώνει περισσότερο.

Μοναδικὴ λύση τὰ δάκρυα. Καὶ ψὲς τὸ βράδυ τὰ ἴδια.

Μὰ τοῦτες τὶς τελευταῖες μέρες λὲς κι ἄφηνε τὸν ἑαυτὸ της δίχως ἀντίσταση στὴν πνοὴ τῆς καινούργιας ζωῆς, πὺ ἐρχόταν.

ΠΙ

Ἡ θεία της δὲν ἄργησε νὰ τὸ μυρσιεῖ. Κάθε μέρα θέρριζε μαζί μὲ τὴ Μάρω τοῦ Κωσταντῆ. Τούτη ἢ δευτερὴ θὰ τῷχε καταλάβει γιατί καθότανε στὸ σπιτι της ὁ κ. Ἀλεξόπουλος.

— Τί νὰ σοῦ πῶ, κυρὰ-Γιώργαινα μου. Ἀγάπες ἀπὸ τώρα. Τέτοια ντροπὴ στὸ σπιτικό σας δὲν κάνει.

Κεῖνο τὸ μεσημέρι γύρισε ἢ γρη῏α μὲ τὸ ληοκαμένο της τὸ πρόσωπο κατσοφιασμένο. Μάλλιασε ἢ γλῶσσα της νὰ τῆνε συμβουλεύει. Κι' ἢ Βγενιώ δὲν κρατήθηκε - φούσκωσε μέσα της ὁ καῦμος - καὶ τῆς τὰ εἶπε ὅλα. Ἡ γρη῏α ἔμψε τὰ κλάματα. Κι' οἱ δὺο τους κλαῖγανε ὥρα πολλή.

— Ἄν τὸ κάμεις Βγενιώ, θὰ βάλλω θηλειὰ στὸ λαιμὸ μου. Ποῦ ἀκούστηκε ποτὲς τέτοιο πράμα. Θέλεις νὰ χάσεις καὶ τὴν ψυχὴ σου παιδάκι μου; Τόσες φορὲς δὲν τ' ἀκουσες τὸ Βαγγέλιο, πὺ τὸ λέει; Ὁ ἔρως τὴν ἁμαρτία τοῦ κόσμου. Τοῦτος ὁ ἱσταυρωμένος, πὺ εἶναι κρεμασμένος στὸ ντουβάρι λὲς, πὺς θὰ σὲ σχωρέσει ποτὲς; Μὴν παραβεῖς παιδάκι μου τὴ βουλή του. Ὁχ σφοδρά πὺ μ' ἔβρηκε τὴν ἔρμη.

Ἡ Βγενιώ εἶτανε θεοφοβούμενη κοπέλλα. Κάθε βράδυ ἄναβε τὸ καντήλι μπροστὰ στὸ κόνισμα τοῦ Χριστοῦ. Ἄν τύχαινε καμμιά φορὰ νὰ τὸ ξεχάσει σταυροκοπιότανε φοβισμένη.

— Χριστέ μου σ' ἀπαράτησα στὰ σκοτάδια σὰ νάμουνα Μαρτζέζα γιὰ Ὀβριά.

Σώπαιναν κ' οἱ δὺο γυναῖκες. Τὴν ψυχὴ τῆς κοπέλλας τὴν εἶχε πλημμυρισμένη ἢ ἀπογοήτεψη.

Τὰ χεῖλη της χωρὶς νὰ τὸ θέλει συπάστησαν σὰ μιὰ θλιμμένη γκριμάτσα.

Ἀλήθεια δὲν ἐσκέφτηκε ποτὲς ὡς τώρα ἂν θὰ τὴ βάραινε ἢ κατάρα τοῦ θεοῦ γιὰ τοῦτο πὺ θάκανε. Μὰ δὲν εἶτανε μπορετὸ νὰ λέει ψέματα ἢ γρη῏α. Κ' ἢ ἴδια τῷχε ἀκούσει πολλές φορὲς στὴν ἐκκλησιά, πὺ τὸ διάβαζε ὁ παπᾶς ἀπὸ τὸ Βαγγέλιο. Μὲ τὰ ἴδια της τ' ἀφτιά τῷχε ἀκούσει.

Σὲ κάποια μεριὰ -ἀλήθεια- μιλεῖ ὁ Προδρόμος γιὰ τὸ Χριστό.

«Ἴδε ὁ ἄμνος τοῦ Θεοῦ, ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου».

Μὰ τί φταίει κι ὁ παπᾶς; Τὴν τετάρτη τοῦ δημοτικοῦ εἶχε βγάλει. Εἶτανε μπορετὸ νὰ διαβάξει μὲ τὸ νῖ καὶ μὲ τὸ σῖγμα;

Ὁ ἄμνος τοῦ Θεοῦ....

Τοῦτο τὸ καταλάβαιναν οἱ χωριάτες.

Εἶτανε κεῖνα τὰ πολλὰ φύλλα ἀπὸ τὰ τριαντάφυλλα καὶ τὶς μοσκὲς — μὲ πόση προσοχὴ τὶς περιπλόντουσαν ὅλο τὸ χρονο οἱ κοπέλλες — πὺ οἶχανε μέσα στὸν ἐπιτάφιο τὴ Μεγάλῃ Παρασκευῇ.

Μὰ καὶ τοῦτα τ' ἄλλα δὲ θᾶχανε ἄλλη σημασία ἔξόν, πὺς ὁ ἔρωτας εἶναι ἢ ἀνθρώπινη ἁμαρτία.

Δὲ μπορεῖ, βλέπεις, νὰ τὰ καταλαβαίνει κανεὶς εὐκολα. Ποιὸς ξέρει γιατί τάλεγε ἔτσι ὁ Χριστός.

Ποιὸς μπορεῖ νὰ ἐρευνήσει τὶς θεϊκὲς βουλὲς του;

— Καὶ τί πειράζει ὅμως;

— Ὁ κόσμος πάει στὴν ἐκκλησιά γιὰ νὰ διαβαστεῖ, ἔλεε ἢ γρη῏α Κατερίνα.

Ὁλη τὴ νύχτα ἢ Βγενιώ τὴν πέρασε γονατιστὴ μπροστὰ στὸ κόνισμα. Τὸ φῶς τῆς καντήλας, τρεμουλιαστὸ, χυνόταν ὀπίσω στὸ ἄμα τοῦ πρόσωπο καὶ τὰ μάτια του γιομάτα θείκῃ καλωσύνη τὴν κυττάζανε διαρκῶς.

Μυστήριο πράμα. Οἱ περισσότεροι ἄγιοι ἔχουνε καφετιά μάτια. Μὰ τοῦτος ὁ ἱσταυρωμένος εἶτανε φερμένος ἀπὸ

τ' Ἁγιονόρος κ' εἶχε μαῦρα γλυκὰ μάτια.

—Εἶναι μεγάλο τὸ κροῖμα μου —Θέ μου— πὺ σκέφτηκα νὰ πατήσω τὸν ἅγιο νόμο Σου. Σχώρεσέ με τὴν ἁμαρτωλή. Στὰ πόδια Σου σέρνουμε Χριστέ μου...

Ἐκλαψε, ἔκλαψε ὥρα πολλή. Οἱ λυγμοὶ τὴν ἔπνιγαν καὶ τ' ἀναφυλλητά. Τὰ στήθια τῆς ταράζονταν ὄχι ἀπὸ τὰ ρίγη τῆς νεανικῆς τῆς ὀρμῆς μ' ἀπ' τὴ συγκίνηση, πὺ τὴ γεννοῦσε κάποιος τρόμος καὶ μιὰ μετάνοια.

Ἔτσι στὴν ἴδια σίαση ὄρες πολλὲς πρόσφερε θυσία τὰ παρθενικά τῆς δάκρυα σὲ μιὰ θρησκεία, πὺ τῆς ἦταν ἄγνωστη.

Κοντὰ τὰ χαράματα σηκώθηκε. Μιὰ

κούραση μεγάλη τὴ βάραινε. Παραπατώντας πῆγε καὶ διαπλάτωσε τὸ παραθύρι κι' ὁ νυχτερινὸς ἀγέρας, δρόσισε λίγο τὰ φλογισμένα τῆς βλέφαρα.

Ἐν' ἀραιὸ γαλάζιο χροῖμα εἶτανε χυμένο πρὸς τὸ μέρος τῆς Ἀνατολῆς. Ὁ δρόμος σὰν ἄσπρη κορδέλλα ἔζωνε τὴν πλαγιά τοῦ βουνοῦ καὶ χανότανε στὸ βαθὸς, ἀνάμεσα στὰ δέντρα.

Στέναξε βαθειὰ καὶ σώπασε. Ἴσως ἀπὸ τὴν ἀγωνία τῆς νύχτας ἴσως καὶ γιὰ κείνη τὴν ἄλλη ζωὴ, πὺ τὴν προσφέρει καὶ τούτην ἀπόψε θυσία.

Τὰ μάτια τῆς κύτταζαν δακρυσιμένα τὸ τέλος τοῦ δρόμου.

Πιὸ πέρ' ἀπὸ κεῖ...

Στέναξε γιὰ δεύτερη φορὰ.

ΣΠΥΡΟΣ Γ. ΓΙΑΝΝΑΤΟΣ.

ΠΑΛΗΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

ΧΡΥΣΑΝΘΕΜΑ

I. Κάποιος καιρὸς πὺ ἐπέρασε, παλὴ ἓνα καλοκαῖρι
στὴ σκέψι μου ἀναστήθηκε γιὰ μιὰ στιγμή πλανεύτρα,
κ' ἔννοιωσα πάλι τὴ φωτιά τὴν ψυχοσαγηνεύτρα
στῶν λογισμῶν μου τὸ παλὴ νὰ σέρνη ἄμε λημέρι...
...Τι νὰ πονέσω πίοτερο;... Τὴν ξωτικὴ ἄμορφιά του,
ἢ τὴ μικρόψυχη στιγμή πὺ μ' ἔφερε σιμά του;...

II. Μυστικὲς δόξεις, κ' ἄγνωστα, κρυμένα μεγαλεῖα !..

ὅπου ἢ Μοῖρα ὑφαίνει σας, ποιά γοητεία μὲ δένει ;

γιατ' ἢ ψυχὴ μου ὀλονυχτὶς πλανιέται μαγεμένη

ὅπου Τιτάνων πέτρινα κ' ἐρημικὰ μνημεῖα ;

Ἦ εἰσεῖς Μεγάλο, κ' ἄγνωστοὶ καὶ ταπεινοὶ περνάτε

σὰς ἀκλουθὰ ἢ σκέψι μου στὸ Γολγοθὰ πὺ πάτε...

Ἀδμονημένη Μοῦσα

'Από μήνα

ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΥΜΕΝ θερμότατα τὸν ἐκλεκτὸ ζωγράφου κ. Β. Γερμενή πού μᾶς ἔκανε τὴν τιμὴ νὰ συνεργασθῆ σὲ περιοδικό μας. Στὸ προηγούμενο φύλλο ὁ τυπογράφος ἄφισε ἕξω ἓνα μικρό μας ἀρθράκι κ' ἔτσι πολλοὶ λίγοι, ἴσως, θὰ κατάλαβαν ὅτι ἡ ὥραία βινιέττα στὸ W 13 ὠφείλεται σ' αὐτόν. Εἶναι τόσο γνωστὸς παντοῦ ὁ συμπατριώτης μας ζωγράφος καὶ τόσο μεγάλο τὸ ἔργο του, ὥστε περιτενεῖ σὲ μᾶς νὰ τὸν παρουσιάσουμε. Τὰ «Κεφαλληνιακὰ Νέα» εἶναι εὐτυχῆ γιὰ τὴν συγκαταλέγουν μεταξὺ τῶν συνεργατῶν τους καὶ τὸν κ. Βάσο Γερμενή.

ΑΠΟ σήμερα ἀρχίζει νὰ δημοσιεύεται στὰ «Κεφαλληνιακὰ Νέα» ἡ μεγάλη ἔρευνα στὸ νησί μας. Χωρὶς νὰ θέλουμε νὰ ἐπαινεθοῦμε δηλώνουμε, πῶς ἴσως γιὰ πρώτη φορὰ γίνεται μιὰ τόσο ἀμερόληπτη, γενικὴ καὶ σοβαρὴ ἔρευνα τῶν ζωτικῶν ζητημάτων τῆς Κεφαλληνίας. Μέχρι τώρα ὅλοι ἔγραφαν μόνο γιὰ τ' Ἄργος τὸλι καὶ τὰ ζητήματά του, ὡσὰν νὰ μὴν ὑπάρχη τίποτε ἄλλο στὸ νησίμας καὶ ποτὲ κανεὶς δὲν κατεδέχθη νὰ γράψῃ καὶ γιὰ τὰ χωριά πού κι' αὐτὰ ἔχουν τὰ ζητήματά τους, τίς ἀνάγκες τους καὶ πρέπει καὶ γι' αὐτὰ νὰ ληφθῆ πρόνοια. Θεωροῦμε τὸν ἑαυτὸ μας εὐτυχῆ γιὰ τὴν ἔρευνά μας θὰ συντελέσῃ εἰς τὴν ταχύτεραν ἐπιλυσιν τῶν προβλημάτων τῆς νήσου μας καὶ δὲν μπορούμε παρὰ νὰ εὐχαριστήσουμε ὅλους τοὺς ἀρμοδίους πού μὲ τόση εὐγένεια καὶ προθυμία ἐξυπηρέτησαν καὶ ἐβοήθησαν τὸν ἀπεσταλμένο μας στὸ ἔργο του.

Η ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ἐπιτροπὴ τοῦ περιοδικοῦ μας ἐπειδὴ εἶδε ὅτι ὁ ἀ' λογοτεχνικὸς διαγωνισμὸς πού εἶχε προκηρῦξει δὲν εἶχε τὴν ἐπιτυχία πού ἀνέμενε, γι' αὐτὸ ἀπεφάσισε νὰ δημοσιεύσῃ τὰ καλλίτερα διηγήματα πού ἔλαβε μέχρι τώρα, ν' ἀναβάλλῃ τὴν προθεσμία ἐπὶ τρεῖς ἀκόμα μῆνες καὶ μετὰ — ἂν δὲν σταλοῦν ἀρκετὰ διηγήματα — νὰ βραβεύσῃ ἢ ἴδια τὰ καλλίτερα ἀπὸ ἐκεῖνα πού ἐδημοσιεύθηκαν. Σήμερα ἀρχίζουμε, δημοσιεύοντας τὴν «Πίστη», ἓνα πολὺ καλογραμμένο διήγημα, πού δείχνει ἄνθρωπο πού ξέρει νὰ γράφῃ καὶ πού ἀσφαλῶς ἔχει ξαναγράψῃ καὶ δὲν εἶναι πρωτόπειρος. Εἶναι λυπηρὸ τὸ φαινόμενο τῆς σχετικῆς ἀποτυχίας τοῦ λογοτεχνικοῦ μας διαγωνισμοῦ, ἐλπίζουμε ὅμως μὲ τὴν παράταξη τῆς προθεσμίας πού κάνουμε, ὅτι πολλοὶ θὰ θελήσουν νὰ λάβουν μέρος. Τὰ βραβεῖα παραμένουν τὰ ἴδια.

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ τῆς Κοινότητος Φιλικάρδου καθὼς καὶ οἱ ἐκκλησιαστικοὶ ἐπίτροποι πρέπει πολὺ νὰ προσέξουν κάτι πού δὲν ἀφορᾷ μόνο τοὺς κατοίκους τῆς Κοινότητος, ἀλλὰ καὶ κάθε ἄνθρωπον καὶ ἰδιαίτερος κάθε φιλότεχνον. Μέσα στὸ ἱερὸ τῆς ἐκκλησίας ὑπάρχει ἐντελῶς παραμελημένη μιὰ σπανιωτάτη καὶ ὠραιότατη εἰκὼν, ἔργον τοῦ μεγάλου Ζωγράφου Τζάνε. Εἶναι ἓνα μεγάλο ἔργο τέχνης καὶ πρέπει μὲ κάθε τρόπο νὰ διαφυλαχθῆ καὶ νὰ τοποθετηθῆ σὲ μέρος πού θὰ εἶναι ἀσφαλισμένο ἀπὸ ὅλους τοὺς πολλοὺς καὶ διαφόρους ἐχθρούς. Κάνουμε ἐκκλησίᾳ, στοὺς ἀρμοδίους τοῦ τόπου μὲ κάθε τρόπο ν' ἀσφαλίσουν

Σὲ μῆνα

τὸ ἀριστούργημα αὐτὸ τῆς τέχνης γιὰτὶ πρέπει νὰ καταλάβουν ὅτι ἡ εὐθύνη τους γιὰ κάθε καταστροφὴ τοῦ θὰ βαρύνηαὐτοὺς καὶ μόνον αὐτούς. Οἱ φιλοπρόοδοι κάτοικοι τοῦ Φισκάρδου θὰ εὗρουν καὶ πρέπει νὰ εὗρουν τὸν τρόπο τῆς διαφυλάξεώς του. Τὸ ἐλπίζουμε.

ΤΟ ΝΗΣΙ μας ἐφέτος δὲν εἶχε τὴν κίνηση τῶν ξένων πὸν εἶχε τὰ προηγούμενα καλοκαίρια. Πολὺ λίγο, κόσμος παραθερίζει ἐκεῖ κ' αὐτὸ εἶναι ἓνα πρῶγμα πὸν πρέπει νὰ προσεχθῆ ἀπὸ ὅλους. Οἱ αἰτίες εἶναι πολλές. Κυριώτερα βέβαια ἡ οικονομικὴ κρίσι ἀναγκάζει τὸν κόσμον νὰ μὴ μετακινεῖται. Ἄλλη αἰτία—ἀπὸ τίς κυριώτερες—εἶναι ἡ ἀκρίβεια τῶν εἰσιτηρίων εἰς τὰ πλοῖα τῆς γραμμῆς. Ὅλα τὰ ἄλλα χρόνια ὕπῃρχε ὁ συναγωνισμὸς καὶ τὰ εἰσιτήρια ἦσαν πολὺ οικονομικά. Γιὰ πρώτη χρονιά ἐφέτος δὲν ὑπάρχει συναγωνισμὸς στὸ νησί μας. Ἄλλοι λόγοι: ἡ ἀκρίβεια τῆς ζωῆς στὴν Κεφαλονιά, ἡ ἔλλειψις τροφίμων στὰ χωριά, εἰδικὰ ἡ ἔλλειψις νεροῦ στὴν Ἐρυσσο καὶ τὸ αἰώνιο: ἡ μὴ ὑπαρξίς ξενοδοχείων γιὰ τοὺς ξένους. Γιὰ ὅλ' αὐτὰ πρέπει νὰ φροντίσουν οἱ ἀρμόδιοι καὶ ἡ Κ. Τ. Ο. πὸν τὰ καθήκοντά της εἶναι βαρεὰ καὶ δύσκολα. Ἄλλοίμονο ἂν τὸ νησί μας χάσει καὶ τὴν καλοκαιρινὴ τουριστικὴ του κίνησι.

ΚΑΙ ΑΠΟ τῆ στήλη αὐτὴ κά-
νουμε τὴ θεσμὴ σύστασι στίς ἀρχές
τοῦ τόπου μας καὶ ἰδιαίτερος εἰς τὸν

κ. Νομάρχην νὰ φροντίσουν διὰ τὴν ταχύτεραν ἐπισκευὴν τῶν δρόμων. Εἶναι ἀνεκδιήγητα τὰ ὅσα ὑποφέ-
ρουν οἱ ταξιδεύοντες μὲ τὰ αυτοκί-
νητα καὶ μόνον ἡ ἐξαιρετικὴ ἐπιδεξι-
ότης τῶν σωφῆρ εἶναι ἡ αἰτία πὸν ἀποφεύγονται τὰ δυστυχήματα. Τὸ νησί μας ἔχει πληρέστατον δίκτυον ὁδῶν, καὶ ἔρχεται πρῶτον ἀπὸ τῆς ἀπόψεως αὐτῆς εἰς ὅλην τὴν Ἑλλά-
δα. Θὰ εἶναι λοιπὸν ἀσυγχώρητον ἔγκλημα ἂν παραμεληθῆ ἡ συντήρη-
σις τοῦ δικτύου αὐτοῦ. Ἰδιαίτερος
πρέπει ἀμέσως νὰ ἐπισκευασθοῦν οἱ δρόμοι πὸν ἐνώνουν τὰ χωριά τοῦ Ληξουρίου καθὼς καὶ οἱ δρόμοι τῆς Ἐρύσσου.

Εἰς τὸν κ. Δήμαρχον Ἀργο-
στολίου κάμνομεν μίαν φιλικὴν πα-
ρατήρησιν. Ἐνῶ σ' ὅλη τὴν πόλι του ἐπικρατεῖ ἀκρα καθαριότης καὶ τάξις, ἀντιθέτως εἰς τὸν ὀραιότατον ἀπὸ πάσης ἀπόψεως κῆπον τοῦ Νάπιερ, βασιλεύει γενικὴ ἀκαταστασία καὶ δὲν εἶναι ἀξιοζήλευτος ἡ ἐπικρατού-
σα καθαριότης.

Νομίζουμε καὶ πιστεύουμε ὅτι μέ-
σα εἰς τὸν προϋπολογισμὸ τοῦ Δήμου δὲν θὰ ἐκούραζε ἂν προσετίθετο καὶ ἓνα μικρὸ κονδύλι γιὰ τὴν καλλίτερον διατήρησι τοῦ ὀραιου αὐτοῦ κῆπου. Χρειάζεται μάλιστα ἀμέσως νὰ λη-
φθῆ πρόνοια γιὰ τὸν κῆπον θὰ κα-
ταστραφῆ ὅτι ἔχει ἀπομείνει
Ἀπὸ τὸν κ. Νομάρχην περιμένουμε ἔμπρακτον ἀπάντησιν.

Ἱστορία τῆς Κεφαλληνίας

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἄφ' οὗ δὲ ἐπαναληφθέντος τοῦ πολέμου κατεβλήθη ἡ δύναμις τῶν Ἀθηναίων διὰ τῆς νίκης τοῦ Λυσάνδρου, φαίνεται ὅτι ἡ Κεφαλληνία προσεχώρησεν αὐθις εἰς τὴν συμμαχίαν τῶν Πελοποννησίων. Μετὰ τὴν ὑπὸ Θρασυβούλου κατάλυσιν τῶν τυράννων καὶ τὴν ἀνίδρυσιν τοῦ ἀρχαίου πολιτεύματος οἱ Ἀθηναῖοι ἀπέστειλαν τὸν Ἰφικράτην ἔχοντα 40 ναῦς, ἵνα ἐλευθερώσῃ τοὺς Κερκυραίους πολιορκουμένους ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων καὶ Συρακουσίων. Ὁ Ἀθηναῖος στρατηγὸς ἀφικόμενος εἰς Κεφαλληνίαν καὶ καθυποτάξας τὰς ἐν αὐτῇ πόλεις ἐπλευσεν εἰς Κέρκυραν καὶ ἔλυσε τὴν πολιορκίαν. Εἶτα δὲ προσλαβὼν τὸ ἀπὸ Κερκύρας ναυτικόν, σχεδὸν περὶ τὰς ἐννεήκοντα ναῦς, πλεύσας εἰς Κεφαλληνίαν εἰσέπραξε χρήματα τὰ μὲν παρ' ἐκόντων, τὰ δὲ παρ' ἀκόντων (Ξενοφ. Βιβλ. β'. κεφ. 2). Ἐκ τῶν ὀλίγων τούτων νύξεων τοῦ Ξενοφώντος προκύπτει ὅτι οἱ Κεφαλλῆνες ἔκλινον μᾶλλον πρὸς τοὺς Ἀθηναίους ἢ πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους, διότι αἱ τέσσαρες μὲν πόλεις οὐδεμίαν, φαίνεται, ἀντίταξαν ἀντίστασιν τῷ Ἰφικράτει, εἰς ὃν μάλιστα καὶ ἐκουσίως προσέφερον χρήματα. Ἐν δὲ ἔτος πρότερον οἱ Κράνιοι ἐπετέθησαν κατὰ τῶν εἰς τὴν χώραν τῶν ἀποβάντων Πελοποννησίων καὶ ἀποκτείναντές τινες τῶν ὀπλιτῶν ἐβίασαν τοὺς ἄλλους νὰ ἀποπλεύσωσι. Συμπεραίνομεν ὅθεν ὅτι ἔκλινον μᾶλλον εἰς τὸ Δημοκρατικὸν ἢ εἰς τὸ Ὀλιγαρχικὸν καὶ Ἀριστοκρατικὸν πολιτεύμα, διότι εἶναι γνωστὸν ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι ἠνθούον καὶ ἐπροστάτενον πάντοτε τὴν Δημοκρατίαν ὥσπερ οἱ Λακεδαιμόνιοι τὴν Ἀριστοκρατίαν.

Μετὰ τὴν πτώσιν τῆς Ἑλληνικῆς ἐλευθερίας διὰ τῶν νικῶν τοῦ Φιλίππου καὶ ἔτι μᾶλλον τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, οἱ Κεφαλλῆνες, ὡς

μοι φαίνεται, συναρμοζόμενοι πρὸς τὰς περιστάσεις, ἐμιμήθησαν τὸ παράδειγμα τῶν ἄλλων ἑλληνίδων πολιτειῶν, κυβερνόμενοι αὐτονόμως. Ἄφ' οὗ δὲ ἀπέθανεν ὁ Ἀλέξανδρος καὶ οἱ διάδοχοί του ἤριζον περὶ τῆς διανομῆς τοῦ εὐρέος κράτους του, ἐν τῇ κρυῖως Ἑλλάδι, ἧς οἱ κάτοικοι ἦσαν πάντοτε ζηλότυποι τῆς ἐλευθερίας των, συνέστησαν δύο ὁμοσπονδίαι, ἡ Ἀχαϊκὴ καὶ ἡ Αἰτωλική. Ἡ Κεφαλληνία δυστυχῶς ἠνώθη μετὰ τὴν χείρονα αὐτῶν, τὴν τῶν Αἰτωλῶν καὶ Ἰδοῦ τι περὶ τούτου ἱστορεῖ ὁ Πολύβιος.

«Μεγάλαι ἦσαν αἱ κακώσεις καὶ αἱ ἀρπαγαί, ἃς οἱ Αἰτωλοὶ, βοηθούμενοι ὑπὸ τοῦ ναυτικοῦ τῶν Κεφαλλῆνων, ἐπέφερον εἰς τὰς χώρας τῶν Ἀχαιῶν καὶ τῶν συμμάχων των» καὶ ἔτι μείζονα τὰ παράπονα τούτων πρὸς τὴν Ἀχαϊκὴν σύνοδον. Ὁ Ἄρατος, ἡ ψυχὴ τοῦ δεσμοῦ τούτου, ἔπεισε τὸν σύμμαχόν του Φίλιππον, υἱὸν τοῦ Δημητρίου, βασιλέα τῆς Μακεδονίας νὰ κηρύξῃ τὸν πόλεμον κατὰ τῶν Αἰτωλῶν καὶ Κεφαλλῆνων, καὶ ἐπὶ τούτῳ συγκαλέσας τὴν Ἀχαϊκὴν σύνοδον εἰς Σικυῶνα κατώρθωσε νὰ χορηγηθῶσι τῷ βασιλεῖ πεντήκοντα τάλαντα καὶ μύρια μέτρα σίτου. Ὁ Φίλιππος ἔκρινε συμφερότερον τὸν κατὰ θάλασσαν πόλεμον, διότι μετὰ τῶν Αἰτωλῶν ἦσαν ἠνωμένοι οὐ μόνον οἱ Κεφαλλῆνες ἀλλὰ καὶ οἱ Ἡλεῖοι καὶ οἱ Λακεδαιμόνιοι. «Διὸ ἤθροιζε τὰς τῶν Ἀχαιῶν νῆας καὶ τὰς Ἰδίας αὐτοῦ εἰς τὸ Λέχαιον, ἐνθα ἐγύμναζε τοὺς φαλαγγίτας εἰς τὴν κωπηλασίαν. δετὲ δὲ ἤθροίσθησαν τὰ πλοῖα καὶ οἱ Λακεδαιμόνες ἦσαν ἤδη κατηρτισμένοι περὶ τὴν κωπηλασίαν, σιτομετρήσας καὶ μισθοδοτήσας ὁ βασιλεὺς τὴν δύναμιν, ἀπέπλευσεν εἰς Πύτρας ἔχων Μακεδόνας μὲν ἑξακισχιλίους, μισθοφόρους δὲ χιλίους καὶ διακοσίους. Ἐκ Πατρῶν, ἀφοῦ ἤδη εἰ-

χε γράψη εἰς τοὺς Μεσσηνίους καὶ τοὺς Ἑπειρώτας, ἔτι δὲ εἰς τοὺς Ἀκαρνανὰς καὶ τὸν Σκερδαλαῖδαν ἡγεμόνα τῆς Ἰλλυρίας νὰ πληρώσωσιν ἕκαστος τὰ πλοιά των καὶ νὰ συναντηθῶσιν εἰς Κεφαλληνίον, ἐκπλεύσας κατήχηθαι εἰς Πρόννονος τῆς Κεφαλληνίας. Βλέπων δὲ καὶ τὸ πολισμάτιον δυσπολιόρητον καὶ τὴν χώραν στενήν, καθωρμίσθη πρὸς τὴν τῶν Παλέων πόλιν. Παρατηρήσας δὲ ὅτι ἡ χώρα αὕτη ἔγεμε σίτου καὶ ἡδύνατο νὰ τρέφῃ στρατόν, τὴν μὲν δύναμιν ἐκβιάσας, ἔστρατοπέδευσε πλησίον τῆς πόλεως. Τὰς δὲ ναῦς ἀνεγκύσας, περιέβαλεν αὐτὰς διὰ τάρφου καὶ χάρακος, τοὺς δὲ Μακεδόνας ἀπέστειλεν ἵνα συλλέξωσι τροφάς. Αὐτὸς δὲ περιήροχοτο πέριξ τῆς πόλεως ἐξετάζων πῶς ἦτον δυνατόν νὰ πλησιάσῃ εἰς τὸ τεῖχος τὰ ἔργα καὶ τὰς μηχανάς. Διότι ἤθελε καὶ τοὺς συμμάχους νὰ περιμείνῃ καὶ τὴν πόλιν νὰ ἐκπολιορκήσῃ ἵνα πρῶτον μὲν ἀφαιρέσῃ ἀπὸ τῶν Αἰτωλῶν τὴν ἀναγκαιοτάτην ὑπηρεσίαν, διότι οὗτοι τὰ πλοῖα τῶν Κεφαλλήνων μεταχειριζόμενοι, καὶ τὰς διαβάσεις εἰς τὴν Πελοπόννησον ἐποιοῦντο καὶ τὰς παραλίας Ἑπειρωτῶν καὶ Ἀκαρνανῶν ἐπόρθουν, εἶτα δὲ ἵνα παρασκευάσῃ εἰς ἑαυτὸν καὶ τῶν συμμάχων του εὐφρὲς ὀρηκτήριον κατὰ τῆς χώρας τῶν ἔχθρων· διότι ἡ Κεφαλληνία κείται μὲν κατὰ τὸν Κορινθιακὸν κόλπον, ἀνατείτουσα εἰς τὸ Σικελικὸν πέλαγος, ἐπίκειται δὲ εἰς τὰ πρὸς ἄρκτον καὶ δυσμὰς μέρη τῆς Πελοποννήσου καὶ εἰς τὰ μεσημβρινοδυτικὰ τῆς Ἑπείρου, Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας. Διὰ τοῦτο ὁ Φίλιππος ἔσπευδε νὰ ὑποτάξῃ εἰς ἑαυτὸν τὴν νῆσον, προσφρευστάτην ἔχουσαν θέσιν πρὸς συνένωσιν τῶν συμμάχων, καὶ εὐκαίρως κειμένην κατὰ τῆς χώρας τῶν πολεμίων. Θεωρῶν δὲ ὅτι πάντα τὰ ἄλλα μέρη τῆς πόλεως, τινὰ μὲν ὑπὸ θαλάσσης, τινὰ δὲ ὑπὸ κρημνῶν περιείχοντο, καὶ ὅτι μικρὸς τις τόπος αὐτῆς ὑπῆρχεν ἐπίπεδος, ὃ πρὸς τὴν Ζώνυνθον ἔστραμμένος, ἐνταῦθα διανοεῖται νὰ πλησιάσῃ τὰς μηχανάς καὶ νὰ συστήσῃ τὴν ὅλην πολιορκίαν. Ἐν ᾧ δ' ὁ

βασιλεὺς περὶ ταῦτα ἠσχολεῖτο, ἔφθασαν πεντεκαίδεκα λέμβοι παρὰ Σκερδαλαῖδου, ὃ ὁποῖος ἐκαλύθη νὰ πέμψῃ περισσοτέρας διὰ τὰς ταραχὰς τὰς γενομένας μεταξὺ τῶν δυναστῶν τῶν κατὰ τὴν Ἰλλυρίαν τόπων. Ἐφθασαν δὲ παρὰ τῶν Ἑπειρωτῶν, Ἀκαρνανῶν καὶ Μεσσηνίων οἱ διαταχθέντες σύμμαχοι. Διότι μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς πόλεως τῶν Φιαλέων δὲν εἶχον πλέον εἰς τὸ ἐξῆς προφάσεις οἱ Μεσσηνιοὶ νὰ μὴ μετέχωσι τοῦ πολέμου. Ἀφοῦ δὲ τὰ πρὸς τὴν πολιορκίαν ἠτοιμάσθησαν, τάξας τὰ βέλη καὶ τοὺς πετροβόλους κατὰ τοὺς τόπους τοὺς ἐπιτηδείους ἵνα οἱ πολιορκηταὶ ἐμποδίζουσι τοὺς πολιορκουμένους, ὁ Φίλιππος ἐνθαυρῶνας τοὺς Μακεδόνας, ἐπλησίασε τὰς μηχανὰς εἰς τὰ τεῖχη καὶ διὰ τούτων ἐπεχείρησε νὰ κατασκευάσῃ ὑπονόμους. Ἐπειδὴ δὲ διὰ τὴν εἰς τὸ ἔργον προθυμίαν τῶν Μακεδόνων ταχέως τὸ τεῖχος ἐκρεμάσθη εἰς διάστημα δύο πλέθρων, πλησιάσας τὰ τεῖχη ὁ βασιλεὺς προέτρεπε τοὺς ἐν τῇ πόλει νὰ εἰρηνεύσωσι πρὸς αὐτόν. Ἄλλ' ἐκείνων παρακουόντων, πῦρ ἐμβάλων εἰς τὰ ἐρείσματα τῆς ὑπονόμου, κατηδάφισεν ὅλον ὁμοῦ τὸ ὑπονόμευθὲν τεῖχος. Ἀφοῦ δὲ τοῦτο ἐγένετο, πρώτους ἔπεμψε τοὺς πελταστὰς ὑπὸ τὸν Λεόντιον, τάξας αὐτοὺς κατὰ σπείρας καὶ παραγωγείας νὰ ἐκβιάσωσι τὴν εἴσοδον διὰ τοῦ πεπτωκότος τεύχους. Οἱ δὲ περὶ τὸν Λεόντιον, διατηροῦντες τὰ μετὰ τοῦ Ἀπελλοῦ συμφωνηθέντα, τρεῖς νεανίσκους, οἵτινες ὑπερέβησαν ὃ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον τὸ τεῖχος, ἐκώλυσαν ἀπὸ τοῦ νὰ προχωρήσωσιν ἵνα μὴ φέρωσιν εἰς πέρας τὴν κατάληψιν τῆς πόλεως, ἀφοῦ πρότερον εἶχον διαφθείρῃ τοὺς ἐπιφανεστάτους ἀρχηγούς, καὶ αὐτοὶ οὗτοι ἐπετήδεον ἀνανδρίαν καὶ δειλίαν. Ἐπὶ τέλους, καίπερ δυνάμενοι εὐχερῶς νὰ νικήσωσι τοὺς ἔχθρους, ἀπεκρούσθησαν ὑπὸ τούτων, πολλὰς πληγὰς λαβόντες. Ὁ δὲ βασιλεὺς βλέπων τοὺς ἀρχηγούς ἀποδειλιῶντας καὶ πλείστους Μακεδόνας τραυματίας, ἀποστὰς τῆς πολιορκίας, ἐβουλεύετο μετὰ τῶν φίλων περὶ τοῦ πρακτέου.

«Κατὰ δὲ τὸν αὐτὸν καιρὸν ὁ μὲν Λυκοῦργος εἶχεν ἐκστρατεύσῃ εἰς τὴν Μεσσηνίαν, ὁ δὲ Δορύμαχος ἔχων τοὺς ἡμίσεις τῶν Αἰτωλῶν ὤρμησεν εἰς Θεσσαλίαν, ἀμφοτέρω πεπεισμένοι ὄντες, ὅτι θὰ ἀποσπάσῃ τὸν Φίλιππον ἀπὸ τῆς τῶν Παλέων πολιορκίας. Διὸ ἦλθον πρέσβεις πρὸς τὸν βασιλέα καὶ παρὰ Ἀκαρνάνων καὶ παρὰ Μεσσηνίων. Καὶ οἱ μὲν τῶν Ἀκαρνάνων πρότερον αὐτὸν νὰ εἰσβάλλῃ εἰς τὴν χώραν τῶν Αἰτωλῶν, καὶ νὰ ἐμποδίσῃ τὸν Δορύμαχον ἀπὸ τοῦ νὰ δορμίσῃ εἰς τὴν Μακεδονίαν, νὰ ἐπιδράμῃ δὲ καὶ λεηλατήσῃ πᾶσαν τὴν χώραν τῶν Αἰτωλῶν. Οἱ δὲ τῶν Μεσσηνίων παρεκάλουν αὐτὸν νὰ τοῖς βοηθήσῃ καὶ παρίστανον ὅτι, τῶν ἐτησίων ἀνέμων ἤδη ἐπικρατούντων, ἡδύνατο νὰ μεταβῇ ἐκ Κεφαλληνίας εἰς Μεσσηνίαν ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ. Διὸ οἱ περὶ τὸν Γόργον τὸν Μεσσηνιον παρίστανον τὴν κατὰ τοῦ Λυκοῦργου ἐπίθεσιν αἰφνίδιον καὶ ἀναπόφευκτον, οἱ δὲ περὶ τὸν Λεόντιον, ἀποβλέποντες εἰς τοὺς ἰδίους αὐτῶν σκοπούς, συνήρουν ὄλαις δυνάμει μετὰ τοῦ Γόργου, θεωροῦντες ὅτι μέλλει ν' ἀποβῇ ἐν τέλει ἄπρακτον τὸ θέρος· διότι νὰ πλεύσῃ μὲν εἰς τὴν Μεσσηνίαν ἦτον εὐκόλον, ἀλλὰ νὰ ἀναναπλεύσῃ ἐκεῖθεν, καθ' ὃν χρόνον ἔπνεον οἱ ἐτησίου ἀνεμοὶ ἦτον ἀδύνατον. «Καὶ ἐκ τούτου φανερὸν ἦτον ὅτι, ὁ μὲν Φίλιππος κατακλεισθεὶς μετὰ τῆς δυνάμεως ἐν τῇ Μεσσηνίᾳ ἤθελεν ἀναγκασθῆ κατὰ τὸ λοιπὸν τοῦ θέρους νὰ μένῃ ἄπρακτος, οἱ δὲ Αἰτωλοὶ διατρέχοντες τὴν Θεσσαλίαν καὶ τὴν Ἥπειρον ἤθελον διαρπάσῃ καὶ καταστρέψῃ πᾶσαν τὴν χώραν ἀφόβως. Οὗτοι λοιπὸν ταύτας καὶ τὰς τοιαύτας ὀλεθρίας συμβουλάς ἔδιδον. Ἀλλὰ παρόντες οἱ περὶ τὸν Ἄρατον ὑπερεμάχουν τῆς ἐναντίας γνώμης λέγοντες ὅτι ἔπρεπε νὰ πλεύσῃ εἰς τὴν Αἰτωλίαν καὶ ἐκεῖσε νὰ μεταφέρῃ τὸν πόλεμον· διότι ἀφοῦ οἱ Αἰτωλοὶ ἦσαν μετὰ τοῦ Δορυμάχου εἰς ἐκστρατείαν, καλλίστη ἦτον εὐκαιρία νὰ ἐπιδράμῃ καὶ λεηλατήσῃ τὴν Αἰτωλίαν. Ὁ δὲ βασιλεὺς, ἀπιστῶν ἤδη εἰς τὸν Λεόντιον, ἕνεκα τῆς περὶ τὴν πολιορκίαν ἐ-

θελοκακίσεώς του καὶ ὑπονοῶν τοὺς πονηροὺς σκοπούς του ἐκ τῆς παρούσης συμβουλῆς, ἀπεφάσισε νὰ ἐνεργήσῃ κατὰ τὴν γνώμην τοῦ Ἄρατου. Διὸ εἰς τὸν Ἐπήρατον μὲν, τὸν στρατηγὸν τῶν Ἀχαιῶν, ἔγραφεν, ἵνα ἀναλάβων τοὺς Ἀχαιοὺς δράμῃ εἰς βοήθειαν τῶν Μεσσηνίων· αὐτὸς δὲ ἀποπλεύσας ἐκ τῆς Κεφαλληνίας μετὰ δύο ἡμέρας ἀφίκετο εἰς Λευκάδα μετὰ τοῦ στόλου ἐν καιρῷ νυκτός».

Ἐκ τῆς ἀφηγησεως ταύτης τοῦ Πολυβίου, ἦν ἀκριβῶς ἀντέγραφα, προκύπτει ὅτι οἱ Παλεῖς ἐπεδείχθησαν ἀτρόμητοι καὶ ἀνδρείοι. Πολιορκούμενοι κατὰ γῆν καὶ θάλασσαν ὑπὸ φοβερᾶς δυνάμεως, μεγαλυνηθείσης ἐκ τῶν προσελθόντων συμμάχων, οὔτε ἀπεδειλίασαν, οὔτε ἐνέδοσαν εἰς τὰς περὶ εἰρήνης προτροπὰς τοῦ Φιλίππου. Ἡ τοῦ Λεντίου ἐπιβουλή δὲν ἦτον ἐπαρκῆς ἵνα πείσῃ τὸν βασιλέα, ἔχοντα πιστὸν συνεργὸν καὶ σύμβουλον τὸν Ἄρατον, νὰ ἄρῃ αἰσχροῦς τὴν πολιορκίαν τῆς Πάλης, διότι τὴν ἐπιούσαν ἡδύνατο νὰ ἀνανεώσῃ τὴν ἔφοδον, ἀφοῦ εἶχεν ἤδη ὑπονομεύσῃ τὰ τεῖχη καὶ ἀνοίξῃ ὄγγυμα ἐπὶ διακοσίους πόδας. Πρέπει ἄρα νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι οἱ πολιορκούμενοι ἀντέταξαν ἀνυπερνίκητον ἄμυναν, καὶ ὅτι ὁ βασιλεὺς καὶ οἱ σύμμαχοι κακῶς ἔχοντες καὶ ἀποθαρρυνθέντες, κρίναντες δὲ δυσχερὲς καὶ ἴσως ἀδύνατον τὸ ἐγχείρημα, κατέλιπον αὐτό.

Ὅφειλω ἐνταῦθα νὰ δικαιώσω τοὺς ἀρχαίους συμπολίτας μου, οἵτινες, κατὰ τὴν περιστασιν ἐκείνην, συνετάχθησαν μετὰ τῶν Αἰτωλῶν καὶ οὐχὶ μετὰ τῶν Ἀχαιῶν. Ἡ θέσις τῆς νήσου κειμένης ἐγγύτερον τῇ Αἰτωλίᾳ, αἱ καθημεριναὶ χρεῖαι τῶν Κεφαλλήνων νὰ προμηθεύωνται τὰ πρὸς συντήρησιν ἀναγκαῖα, ὧν ἑστεροῦντο, ἐκ τῆς παρακειμένης ἐκείνης χώρας, οἱ δεσμοὶ ἴσως τῆς συγγενείας, οἵτινες συνέδεον τότε τοὺς ἐπιφανεστέρους οἴκους Αἰτωλίας καὶ Κεφαλληνίας, καὶ τέλος τὸ συμφέρον ὅπερ οἱ Κεφαλλῆνες εἶχον, παρέχοντες εἰς τοὺς Αἰτωλοὺς τὰ πλοῖα τῶν

ΑΠΟ ΤΑ ΕΚΛΕΚΤΑ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

Ἀπάνου στή φουρτούνα

ΘΕΜΟΥ ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΥ

Ὁ καιρὸς ἦταν εὐνοϊκός, τὸ καϊκι καλοφορτωμένο κι' ὁ ναύλος συμφερτικός, κι' ὅμως ὁ καπετάν Γεράσιμος ὁ Στραπάτος ἄφινε μὲ κακὸ κέφι τὴν Κεφαλλονία, κάνοντας πανιά γιὰ τὴν Πάτρα. Αἰτία ἦταν ὁ ναυλωτῆς του, ἕνας ἔβραϊὸς ἔμπορος τῆς Πάτρας ποῦχε φορτώσει τὸ καϊκι μελισσοκέρια καὶ τομάρια μάζεμένα ἀπὸ τὰ χωριά. Ἀπὸ τὴν ὥρα ποῦ σαλπάρισε ὁ καπετάν-Γεράσιμος εἶχε μετανιώσει καὶ κάθε λίγο γύριζε καὶ στραβοκύτταζε τὸν Ἐβραῖο κι' ὄλο μουρμούριζε :

— Ὁβραῖο ἔβαλα μὲς στὸ καϊκι μου ; Κακὸ ταξεῖδι θὰ κάμω !

Ὁ Ἐβραῖος καθισμένος ἀπάνω στὰ τομάρια ἐσκεφτότανε τὸ ἐμπόριό του ἐλογάριαζε τί θὰ ἔπιανε ἀπὸ τὸ μελισσοκέρι κι' ἀπὸ τὰ πετισιά, ὅταν θὰ φτάνανε στὴν Πάτρα. Αὐτὸν ἡ μόνη θάλασσα ποῦ τὸν ἀνησυχούσε ἦταν ἡ πιάτσα τῶν Πατρῶν. Θὰ τὴν εὑρίσκε σὲ φουρτούνα ἢ σὲ μπουνάτσα ; Τὰ κεριά εἶχανε ἀνεβῆ ἢ εἶχανε πέσει ; Τὰ τομάρια τί κάνανε ; θὰ τὰ προλάβαινε σὲ καλὴ τιμῆ ;

Μὲ τὸ κεφάλι γεμάτο λογαριασμοὺς καὶ ἔγνοιες γύρισε στὸν καπετάνιο.

— Ἐ, καπετάνιο. Πότε λὲς νὰ φτάσουμε ;

Ὁ ἄλλος ξερόβηξε καὶ τὸν ἀγριο-

ἵνα διασπάζωσι τὴν πλουσίαν Πελοπόννησον, τὴν Ἀκαρνανίαν καὶ τὴν Ἠπειρον, ταῦτα πάντα παρεκίνισαν αὐτοὺς ν' ἀκολουθήσωσι εἰς τὴν χεῖρᾶνα μερίδα.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ ἐπόμενον)

κύτταξε. ὦρα ἦτανε νὰ ξεσπάσει καὶ νὰ τὸν στρώσει μπροστά. Μὰ κρατήθηκε. Τοῦπε μονάχα :

— Στὴ θάλασσα δὲν ρωτάει κανεὶς πότε φτάνει ! Θὰ φτάσουμε ὅταν θέλῃ ὁ Θεός.

Καὶ ἐπρόσθεσε χαμηλότερα :

— Ὁ δικὸς μας θεός, ἐννοεῖται !

Ὡς τόσο τὸ καράβι ἐτραβοῦσε πρῖμα στὴν πορεία του. Εἶχε περάσει τὸν κάβο τοῦ Θιακειοῦ κι' ἔβανε πλῶρη γιὰ τὶς Ὄξυές. Ἐδῶ ὅμως τὰ πράγματα ἀλλάξαν. Στὴν ἀρχὴ κόπηκε ὁ μαῖστρος. Ἐπειὰ τὸ γύρισε κόντρα στὸ σιροκολέβαντο. Σύγνεφα ἄρχισαν νὰ πλακώνουν τὸν οὐρανὸ καὶ σὲ λίγο ἄρχινάει μιὰ ἀνεμοζάλη, μιὰ θάλασσα, ἕνα κακὸ, κύριε, φύλαττε ! Ἀστραπές, ἀέρας, βροχή, κύματα ὡς ἐκεῖ πάνω καὶ γύρω μαυρίλα σὰν νᾶναι νύχτα.

Ὁ Στραπάτος ἦτανε μαῦρος καὶ ἄλαλος. Καβαλικεμένος ἀπάνου στὸ διάκι τοῦ τιμονιοῦ ἔδινε στὸ μοναδικό του ναυτὴ διαταγὲς καὶ παραγγέλματα ἀνακατωμένα μὲ βρισιές καὶ βλαστήμιες. Μὰ ἡ θάλασσα δὲν ἐλογάριαζε τὸ θυμὸ του, ἀλλὰ τραβοῦσε τὴ δουλειὰ τῆς κι' ἔκανε τὸ καϊκι νὰ τρίζῃ καὶ νὰ βογγᾷ.

— ὦ, κακὸ ποῦ μ' εὔρηκε ! μοιρολογοῦσε ὁ Στραπάτος. ὦ, ἀνάθεμα τὴν ὥρα ποῦ ἐξέκινάγα ! Μ' ἔτρωε τὸ αἷμά μου !

Ἐπειὰ σὰν νὰ μετάνιωσε, σὰν νὰ ντράπηκε γιὰ τὴ δειλία του, ποῦ τὴν εἶχε φανερώσει ἔτσι ἀπρόσχετα μπροστὰ στὸ ναυτὴ του στάθηκε καὶ γύρισε καὶ τοῦ ἐξήγησε.

— Δὲν φοβᾶμαι τὴ θάλασσα μω-

ρέ! Φοβάμαι πῶχω Ὀβραῖο μές τὸ καῖκι.

Τὸ τελευταῖο τὸ εἶπε δυνατά, σχεδὸν τὸ φώναξε ἐπίτηδες γιὰ νὰ τὸ ἀκούσῃ ὁ ἄλλος καὶ νὰ βγάλῃ ἔτσι τὸ ἄχι του. Μὰ ὁ Ἑβραῖος δὲν τὸν ἄκουε ἢ ἔκανε πῶς δὲν τὸν ἀκούει. Τοῦ ἔρριξε μόνο μιὰ ματιά. Μὰ αὐτὴ ἢ ματιὰ ἔφτασε γιὰ ν' ἀνάψῃ ὁ Στραπάτσος καὶ νὰ ξεσπάσῃ ἀσυγκράτητος.

—Τι κυτῆς μωρέ; Ναὶ γιὰ σένα τὸ λέω! Τι ἤθελα νὰ σὲ βάλω, μωρὲ ἀβάφτιστε μές τὸ καῖκι μου; Πές μου στὸ θεό σου—μὰ κειὸ δὲν ἔχεις!

Ὁ Ἑβραῖος κᾶτι ἤθελε νὰ πῆ μὰ ἢ φωνὴ του σκεπάστηκε ἀπὸ ἓνα πελώριο κῆμα, ποῦ χύμηξε ἐκείνη τῆ στιγμὴ στὴν κουβέρτα καὶ τοὺς ἐπέριλουσε. Ἡ ἐξαφνικὴ ψυχρολουσία ἔκοψε στὴ μέση τῆ σκηνῆ. Ὁ Ἑβραῖος ἔχασε τὰ λόγια του κι' ὅταν τὰ ξαναβρῆκε ἐπροτίμησε νὰ τὰ καταπιῆ. Εἶχε τώρα σπουδαιότερη δουλειά. Νὰ μαζέψῃ τὰ νερά ἀπὸ τὰ μοῦτρα του, νὰ σφουγγίσῃ τὰ γένεια του καὶ νὰ βρῆ καμμιά γωνιά ἀσφαλέστερη νὰ σεγουραριστῆ. Μὰ κι' ὁ Στραπάτσος δὲν εἶχε πειὰ ὄρεξι γιὰ καυγᾶ. Τὸ κῆμα τὸν ἔκαμε νὰ ξαναχάσῃ τῆ ψυχραιμία του καὶ νὰ γυρίσῃ στοὺς πρώτους του φόβους.

—Παναγία μου, ἄρχισε νὰ δέεται σιγά, βάλε τὸ χεράκι σου. Μὴ συνειρίζεσαι τώρα ἓνα τσιφούτη. Εἶμαι κι' ἐγὼ ἐδῶ!

Ὁ Ἑβραῖος ἐξακολουθοῦσε νὰ σφουγγίζῃ τὰ γένεια του καὶ νὰ φτύνη. Ἀπὸ τὰ μάτια του τρέχανε δάκρυα. Ἐνὰς μορφασμὸς ἀηδίας ἐχαλοῦσε τὸ μοῦτρό του κι' ἐκρατοῦσε τὸ στόμα του μισάνοιχτο. Ὅλα του ἔδειχναν πῶς ἦταν ἔτοιμος νὰ ὑποκύψῃ στὴ ναυτία. Ἐξαφνικὰ ὁμοῦς εἶδε κᾶτι ποῦ τὸν ἔκαμε νὰ τοῦ περάσῃ μοναμιᾶς τὸ ἀνιάκτεμα καὶ ἢ ζάλῃ. Ὁ καπετὰ-Γεράσιμος κι' ὁ ναύτης πετοῦσαν τὰ τομάρια του στὴ θάλασσα! Στὸ λεφτὸ πετάχτηκε ἀπάνου σὰν ἠλεκτρισμένος κι' ἔτρεξε κοντὰ του.

—Σταθῆτε! φώναξε ἀπλώνοντας τὰ χέρια. Τι κάνετ' ἐκεῖ;

Ὁ Στραπάτσος τὸν ἐκύτταξε μὲ χαιρέκακο γέλοιο.

—Ἀβάρια κάνουμε μωρέ, τι θές νὰ κάμουμε; Θέλεις νὰ πᾶμε φοῦντο; Ἐτοιμαζότανε νὰ πετάξῃ κι' ἄλλο δέμα τομαριῶν μὰ ὁ Ἑβραῖος τοῦπιασε τὸ χέρι.

—Μὴ γιὰ τὸ θεό! Μὴ ἄλλα! Εἶναι δικὰ μου! Βάστα! Μὲ κατὰ-στρεψες!

Ὁ Στραπάτσος τράβηξε τὸ χέρι του μὲ θυμὸ.

—Σώπα μωρέ! Σώπα μὴ σὲ πετάξω κι' ἐσένα! Δὲν κυτῆς τὸ τομάρι τὸ δικό σου, κακομοίρη, μόνε κυτῆς τὰ γιδοτόμαρα καὶ τῆς προβιές.

Καὶ στέλνοντας τὸ δέμα τῶν πετσιῶν νὰ πάῃ ναῦρη τᾶλλα στὴ θάλασσα, ἐτοιμάσθηκε νὰ βάλῃ χέρι καὶ στὸ κερί.

Ὁ Ἑβραῖος ἔγινε κίτρινος, πειὸ κίτρινος κι' ἀπὸ τὸ κερί του.

—Ὅχι τὸ κερί! Ὅχι φώναξε παραφορα ἀγκαλιάζοντας ἓνα σακκὶ ὅπως ἀγκαλιάζει ἢ μάνα τὸ παιδί της.

Τῆ στιγμὴ ἐκείνη ὁ ναύτης ποῦ παρακολουθοῦσε ἄφωνος τῆ σκηνῆ εἶχε μιὰν ἰδέα.

—Στάσου καπετάνιο! φώναξε. Μὴν πετάξουμε τὸ κερί. Κάλλιο νὰ τάξουμε ἓνα σακκὶ στὸν Ἀγιαντρέα στὴν Πάτρα.

Ὁ Στραπάτσος κοντοστάθηκε κι' ἐγύρισε στὸν Ἑβραῖο.

—Ταμμένο; ρώτησε,

—Τὸ μισό! ἔκαμε ἐκείνος μ' ἀγωνία.

—Πάει!

Τὸ κερί «ἐπῆε» ὁ Ἑβραῖος ἀναστέναξε, μὲ μισὴ λύπη καὶ μὲ μισὴ ἀνακούφιση κι' ὁ καπετὰ Γεράσιμος ἐγέλασε μὲ τὴν καρδιά του γιὰ τὴν προσφορὰ ποῦ ἔκανε ἓνας Ἑβραῖος ἀ' ἐναντῶν.

Μεγάλῃ νᾶν ἡ χάρι σου, Ἀγιαντρέα! ἔκαμεν. Κατάφερες καὶ τὸν Ὀβραῖο νὰ σοῦ ταξῆ κερί! Βάλε τώρα τὸ χεράκι σου!

—Ναί ! βάλτο, Ἁγιαντρέα μου ! παρακάλεσε κι' ὁ Ἑβραῖος τρέμοντας ἀκόμα γιὰ τὴν τύχη τοῦ ρέστου κεριοῦ.

Ὁ Στραπάτσος ἔμπηξε μιὰ φωνή.

—Μωρὲ δὲν ἀκοῦς ; φώναξε στὸ ναύτη. Παρακαλάει κι' ὁ τσιφούτης τὸν ἅγιο !

—Τώρα εἶναι ποῦ θὰ πνιγοῦμε ! ἐδήλωσεν ὁ ἄλλος στωικά.

Δεύτερο κῦμα μπήκε στὸ καῖκι. Τώρα ναύτης, Στραπάτσος, τομάρια, Ἑβραῖος ἔγιναν ἓνα. Ὅταν ἐξεχωρίσανε δὲν ἦτανε σωστοί ! Ἐλεῖπεν ὁ Ἑβραῖος.

—Ἐχει γούστο νὰ τὸν ἄρπαξε τὸ κῦμα ! ἔκαμε ὁ ναύτης.

Ἦξι ! .. ἄκου τον ! .. Βόγγει ἀπὸ δῶ κάτω ... Ἐκατρακύλισε στὸ καμαράκι μου. Ἄντε νὰ ἰδῆς μὴν ἐβάρεσε.

Ὁ ναύτης ἔσκυψε στὴν καμπίνα μ' ἀμέσως ξανασηκώθηκε φωνάζοντας :

—Καπετάνιο ! τρέχα ! τρέχα !

—Τι εἶναι μωρὲ, ρώτησε ὁ ἄλλος.

—Ἐλα νὰ ἰδῆς τὸν Ὀβραῖο ! Πῆρε στὴν ἀγκαλιά του τὸ κόνισμα τῆς Παναγίας καὶ δέεται.

Ἐλεγε ἀλήθεια. Γονατιστὸς μὲς στὴ μέση τῆς καμπίνας ὁ Ἑβραῖος κρατοῦσε στὴν ἀγκαλιά του τὸ εἰκόνισμα, ὅπως κρατεῖ κανεὶς ἓνα σωσίβιο κι' ὄλο μουρμούριζε. Ὁ καπετὰ - Γεράσιμος ἔστεκε ἄλαλος. Ἐκεῖνο ποῦ ἔβλεπε τοῦ φαινότανε καταπληκτικό, ἀφάνταστο, ἀπίστευτο. Τοῦ προξενοῦσε ἴλιγγο, φόβο σχεδόν.

—Μέγα τὸ θαῦμά σου παρθένα μου, ψιθύρισε, μόλις εὗρηκε τὴ λαλιά του. Ἐγύρισες ἓναν ἀλλόθρησκο στὴν πίστι μας.

Ὁ ναύτης ἔστεκε χαζὸς σάν βλάκας. Τὸν ζύπνησε ἡ φωνὴ τοῦ Στραπάτσου.

—Φέρε μωρὲ τὴ χάρι της νὰ τὴν ἀνασπαστοῦμε. Μεγάλο ἦτανε τὸ θαῦμά της !

Ὁ ναύτης κατέβηκε στὸ καμαράκι γιὰ νὰ πάρῃ τὸ κόνισμα μὰ ὁ Ἑ-

βραῖος δὲν τᾶφινε. Στάθηκε ἀνάγκη ν' ἀνεβῆ μαζί μὲ τὸ κόνισμα καὶ ὁ Ἑβραῖος. Καὶ πίσω στὸ τιμόνι ἔγινε μιὰ μικρὴ τελετῆ. Ὁ Στραπάτσος κι' ὁ ναύτης ἀσπασθήκανε μὲ εὐλάβεια τὴν εἰκόνα ποῦ τὴν ἐκράταε ὁ Ἑβραῖος, ὅπως κρατεῖ ὁ παπᾶς τὸ Εὐαγγέλιο.

—Ρὲ μυστήριο ! ψιθύριζεν ὁ ναύτης ποῦ δὲν μποροῦσε ἀκόμα νὰ πιστέψῃ στὰ μάτια του.

—Μυστήριο καὶ μυστήριο ! .. συμφωνοῦσε ὁ Στραπάτσος. Νὰ σοῦ πῶ ὅμως ; πρόσθεσε σὲ λίγο, μεταξύ μας—ἐγὼ δὲν θὰ γύριζα ἀπὸ τὴν πίστι μου καὶ μὲ εἴκοσι φουρτοῦνες ἀκόμα. Μὰ ἂς μὴ λέμε τίποτα. Κέρδισε ἡ θρησκεία μας ἓνα πρόβατο.

Ὡς τόσο ὁ ἀέρας ἄρχισε νὰ κόβῃ—θαῦμα κι' αὐτὸ τῆς Παναγίας χωρὶς ἄλλο. Ἡ φουρτοῦνα λιγότευε. Τὸ καῖκι πάλευε μὲ τὰ κύματα κι' ἐνέικε κι' ὄλο ζύγωνε πρὸς τὶς Ὀξυές.

—Θὰ τὰ πῶ ὅλα στὴν Πάτρα, σκεφτότανε ὁ καπετάνιος. Θὰ τοὺς πῶ γιὰ τὸν Ἑβραῖο ποῦ γύρισε, γιὰ τὴ φουρτοῦνα ποῦ ἔπαψε...

Κόπηκε μιὰ στιγμή στὶς σκέψεις του κι' ἐκύτταξε γύρω. Γύρευε μὲ τὸ μάτι τὸν Ἑβραῖο, τὸν ἥρωα τοῦ θαύματος. Ἦθελε νὰ τὸν ἔβλεπε ἀκόμα μιὰ φορὰ γιὰ νὰ τὸν δέσῃ καλὰ μὲς τὸ μυαλό του πῶς ἐχριστιάνεψε.

Ἐκεῖνος ἐκαθότανε ἀπάνου σ' ἓνα σακκὶ κι' εἶχε σκυφτὸ τὸ κεφάλι. Δὲν ἐκρατοῦσε πειὰ τὴν Παναγία ἀλλὰ ἓνα δεφετὴρ τῆς τσέπης χονδρὸ κι' ἐλογαρίαζε.

Τοῦ Στραπάτσου δὲν τοῦ καλοφάνηκε αὐτό. Ἦθελε νὰ τὸν ἔβλεπε ἀκόμα νὰ κρατῆ τὴν Παναγία. Μὰ σκέφτηκε ἀμέσως πῶς ἐγύρευε πολλὰ. Ἐπὶ τέλους κοτζάμ εἰκόνισμα ἦτανε αὐτό, δὲν ἦτανε καμμιά παναγίτσα. Κι' ἐξαφνικὰ τοῦ κατέβηκε μιὰ ἰδέα ἐξοπνὴ κι' εὐλαβική, ποῦ τὰ συμβίβαζε ὅλα. Θὰ χάριζε στὸν Ἑβραῖο ἓνα φυλαχτὸ ἔνα φυλαχτὸ ποῦχε στὸ καμαράκι μὲ μιὰ παναγίτσα ἀπάνου. Ἄφησε τὸ ναύτη

στό τιμόνι κι' ἐκατέβηκε ὁ ἴδιος καὶ τὸ πήρε. Καὶ τραβώντας στὸν Ἐβραῖο τοῦ τὸ πρόσφερε :

— Πάρτο νὰ σέ φυλάῃ. Ἔχει τὴν Παναγία ἀπάνου.

Ὁ Ἐβραῖος σήκωσε τὰ μάτια του ἀπὸ τὰ νούμερα καὶ τὸν ἐκύταξε θαμπά.

— Τί εἶνε; ρώτησε μισοζαλισμένος.

— Φυλαχτό! εἶπε ὁ ἄλλος. Ἔχει τὴν Παναγία ἀπάνου.

— Εὐχαριστῶ ἀπάντησε ὁ Ἐβραῖος. Ἄφησέ με τώρα μὲ τις παναγίες. Ἔχω δουλειά.

Τ' ἄλλουνοῦ ἄρχισαν νὰ κόβονται τὰ γόνατα.

— Τί; ρώτησε μὲ ἐκπληξι. Παναπῆ στὴ φουρτοῦνα μονάχα χρειάζοσυνα τὴν Παναγία;

— Στὴν φουρτοῦνα κάνει κανεὶς ὅ,τι μπορεῖ.

— Μωρὲ δὲν τὴν προσκυνᾷς τὴν Παναγία πλειό;

Ὁ Ἐβραῖος γέλασε μὲ κυνισμό.

— Ἐ, φτάνει πειά! Ἄρκετὰ μοῦ στοίχισε τὸ κερί ποῦ ἔδωκα στὸν Ἁγιαντρέα!

Ὁ Στραπάτσος ἄρχισε νὰ τραβᾷ τὰ μάγουλά του.

— ὦ, μωρὲ σκυλλί! ξεφώνιζε. Τὰ γύρισες παναπῆ ἔστο μομέντο μόλις ἔκοψε ἡ φουρτοῦνα; Μὲ τὸ πέζο μωρὲ κανονίζεις καὶ τὴν πίστη σου, ὅπως τσὴνπραμάτειες σου; Φοβήθηκες παναπῆ πῶς θὰ τζῆ ἔπεφτε πρόσβαρα τσὴ Παναγίας ἂν τὴν προσκυνούσες τοῦ λόγου σου; Ἄ, μωρὲ σκυλλί τώρα θὰ πνιγοῦμε!

Τὴν ἴδια στιγμή ὁ ναύτης ἐζύγωσε καὶ ἀνάγγειλε :

— Καπετάνιε, πάθαμε ζημίες, κάνομε νερά.

Ὁ Στραπάτσος πετάχτηκε ἀπάνου μὲ μιὰ βλαστήμια φοβερή. τίποτα δὲν τὸν κράτουσε πιά. Ἔβλεπε πῶς εἶχε βγεῖ σ' ὄλα γελασμένος. Ὅλα εἶχαν συνομοτήση ἐναντίον του. Θάλασσα, Ἐβραῖος, Παναγία τὸ πᾶν! Τὰ ἔστειλεν ὅλα στὸ διάολο, τὰβαλε μὲ τὸ ναύτη, μὲ τὸν ἑαυτό του, μὲ τὴν τύχη του, μὲ τοὺς

ἀγίους, μὲ τὰ ἐπίγεια καὶ μὲ τὰ οὐράνια. Ἔδινε διαταγές, βρисиές, κατάρεις, ἐβλαστημοῦσε καὶ δεότανε.

— Νὰ πάρῃ ὁ διάολος τὴν ἡμέρα καὶ τὸν ἅγιο ποῦ τὴν ὀρίζει! Ὅρτσα μωρὲ μπαίγνιο! ὦ Παναγία μου μὴ συνερίζεσαι τὸ σκυλλο! Δὲν τὸν ἔχεις ἀνάγκη τὸ γαῖδαρο! Ποῦ εἶσαι μωρὲ ὄρνιο; Τὴν τρόμπα μωρὲ! Μὰ τί χρωστάω νὰ πληρῶνω τις ἀμαρτίες τοῦ ἀβάφτιστου; Εἶν' ἄδικο! ὦ ποῦ νὰ πάρῃ ὁ διάολος καὶ τις προβιές καὶ τὸ κερί ὄξου ἀπὸ τις λαμπάδες...

Ὁ ναύτης τὸν ἐκύτταε ζαρωμένος.

— Σῶπα καπετάνιο! Τοῦ σουνιστοῦσε δειλά. Περνοῦμε θάλασσα!

— Ἄσε με μωρὲ νὰ βλαστημῶ μὲ τὸ κέφι μου καὶ μὲ τὸ κολαί μου! ἔπέμενε ὁ ἄλλος. Ἄφοῦ ἔκατσε καὶ ἡ Παναγία νὰ καπριτσιαριστῆ σ' ἕναν Ὀβραῖο. Μὰ Ὀβραῖησα ἦτανε κι' αὐτὴ!

— Γιὰ τὸ θεὸ σῶπα! παρακαλοῦσε ὁ ναύτης. Μὰ ποῦ νὰ σωπάσῃ ὁ Στραπάτσος. Εἶχε πάρει φόρα πειά. Εἶχε βάλει πόστα σ' ὄλο τὸ μητρώο τῶν ἀγίων.

— Νὰ πάρῃ ὁ διάολος τὸν ἅγιο δεῖνα!

— Ὁ δεῖνας, νὰ σηκώσῃ τὸν ἅγιο τάδε!

— Ἀμὴν! ἀκούστηκε μιὰ φωνὴ ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ Ἐβραῖου. Ἀμὴν! Νὰ πάρῃ καὶ νὰ σηκώσῃ!

Ὁ Στραπάτσος σῶπασε ἀμέσως.

— Ποιὸς εἶναι; ρώτησε τὸ ναύτη.

— Ὁ Ὀβραῖος! ἀπάντησε. ἔκεινος. Σοῦ βαστάει σεγόντο στὸ βλαστημῆδι.

Ὁ Στραπάτσος ἐγούρλωσε τὰ μάτια. Μὲ δυὸ σάλτους αἰλούρου βρέθηκε μπροστὰ στὸν Ἐβραῖο.

— Βλαστημᾷς μωρὲ σκυλλί, βλαστημᾷς; ρώτησε μὲ φρίκη τὸν ἄλλον ἐνῶ τὸν ἔβραζε ἀπὸ τὸ λαϊμό. **ΚΗ**

— Βλαστημᾷς, μωρὲ, βλαστημᾷς; Τοὺς ἀγίους βλαστημᾷς μωρὲ;

Καὶ τὸν ἐτίναζε ἀλύπητα.

— Μὰ ἐσὺ γιὰτι βλαστημᾷς;

ΑΠΟ ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΑΣ

Ἄπο μιὰ πολὺ παλῆν ἔφημερίδα νοῦ νησιοῦ μας, ἀναδημοσιεύουμε αὐτὸ τὸ κομμάτι, ποὺ εἶναι γραμμένο, καθὼς θὰ ἰδοῦν οἱ ἀναγνώστες μας, μὲ ἐξαιρετικὸ καὶ ἀφθονο χιοῦμορ. Ἄπο κάτω δὲν ὑπογράφει κανεὶς, φαίνεται ὅμως πὼς εἶναι γραμμένο ἀπὸ πολὺ ἔξυπνο ἀνδρῶπο.

ΚΕΦΑΛΛΑΙΟΝ ΕΚΤΑΚΤΟΝ

Ὅπου ἡ Κεφαλληνία ἀποδεικνύεται
Ἐβραϊκὴ ἀποικία

Ἐπιτρέψατέ μοι σήμερον, φίλτατοι ἀναγνώσταί μου, νὰ δημοσιεύσω ἰδέαν τινὰ περὶ τῆς καταγωγῆς μας, ἥτις ἀπὸ πολλοῦ ἤδη καταβασανίζει τὰ στρώματα τῆς διανοίας μου, διατελοῦσα ἐν αὐτοῖς ὑπὸ κράτησιν.

Καὶ πρῶτον διὰ νὰ γίνῃ αὕτη παραδεκτέα—ὄπερ πολὺ ἐπεθύμουν—πρέπει νὰ χαρακτηρισθῶσιν ὡς ἀποκρήματα παραφρονοῦσης φαντασίας ἅπαντα τὰ ἀρχαῖα βιβλία ἐν οἷς ἀναφέρεται, ὅτι ἤτο κατοικημένη ἡ νῆσος μας ἀπὸ τῶν τρωϊκῶν χρόνων.

Φρονῶ, ὅτι ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τῆς καταγωγῆς μας, εἶναι ὅλος ὁ κόσμος ἀπατημένος καὶ μόνος ἐγὼ κατόπιν ἐμβριθοῦς μελέτης καὶ ἐπανειλημμένων σχετικῶν πειραμάτων, ἠδυνήθην νὰ ἀνεύρω τὴν ἀλήθειαν.

Ἡ Κεφαλληνία, κύριοι, κατωκίθη μόλις πρὸ χιλίων ὀκτακοσίων ἔννενηκοντα τεσσάρων ἐτῶν.

ἀντιρώτησε λαχανιάζοντας ὁ Ἐβραῖος, ἐνῶ προσπαθοῦσε νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὰ χέρια του. Γιατὶ βλαστημᾶς ἐσὺ;

Ὁ Στρατάρτος ἄφισε ἀμέσως τὰ χέρια του νὰ πέσουν κάτω. Ἀπαρτήσε τὸν Ἐβραῖο, σήκωσε τὸ κεφάλι του, ἐκόρδωσε τὸ κορμὶ του καὶ ἀπάντησε μὲ δύο τόνους ἀξιόπρεπεια καὶ τουπέ :

—Ἐγὼ δὲν πειράζει. Εἶμαι χριστιανός.

Δηλαδή. Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα οἱ ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ Ἐβραῖοι—ἵνα μὴ εἶπω μέρος ἐξ ἐκείνων οἵτινες περισσῶς ἔκραζον λέγοντες : Σταυρωθήτω—καταλειπόντες φόβου ἔνεκεν τὴν Ἱερουσαλήμ, διεσπάρησαν εἰς πολλὰ μέρη καὶ κατὰ συνέπειαν ἔφθασαν καὶ ἕως ἐδῶ.

Ἄμφιβάλλετε ;

Ἄλλὰ τότε πὼς ὀνομάσθη ἡ χώρα μας **Κρανείου** τόπος;

Διατὶ νὰ ὑπάρχῃ καὶ ἐδῶ τόπος λεγόμενος **Διθόστρωτον**; Εἶναι δυνατὸν παρὰ οἱ ἄνομοι ἐκεῖνοι Ἰσραηλίται νὰ ἔδωσαν τὰς ὀνομασίας ταύτας ἵνα διαωνισθῇ ἡ μνήμη των;

Πὼς θὰ ὑπῆρχον τὰ **Δαυγάτα** ἐὰν ἀπόγονός τις τοῦ Δαυὶδ δὲν ἀπεφάσιζε νὰ κτίσῃ τὸ χωρίον ἐκεῖνο ἐκ σεβασμοῦ πρὸς τὴν μνήμην τοῦ προφητᾶνακτος πάππου του;

Πὼς θὰ ὑπῆρχον τὰ **Φάρσα** ἐὰν γέρων τις ἐκ τῶν ὑποκριτῶν ἐκείνων **Φαρισαίων** δὲν ἐκρύπτετο ὑπὸ τὰς πέτρας ἐκεῖνας;

Διατὶ οἱ πλεῖστοι κάτοικοι τῶν χωρίων τούτων νὰ ὀνομάζονται οἱ μὲν **Χριστο**-δουλᾶτοι οἱ δὲ **Χριστο**-φορᾶτοι παρὰ διὰ νὰ ἀποδείξουν, ὅτι μετανοήσαντες ἀπεφάσισαν νὰ ὀνομασθῶσιν δοῦλοι τοῦ Χριστοῦ;

Τίς θὰ εὐρεθῇ ἀντιλέγων, ὅτι τὰ **Μουσάτα** δὲν εἶναι ἀφιερωμένα εἰς τὸν Μωϋσῆν;

Τὰ Δελιηνᾶτα, κύριοι, μόνον χάριν εὐφωνίας μετονομάσθησαν οὕτω καθ' ὅσον ἀνευρέθη ἀρχαῖον συμβόλαιον ἐν ᾧ ἀναφέρεται τὸ χωρίον **Δανηλάτα** καὶ τοῦτο τί ἄλλο ἀποδεικνύει ἢ ὅτι κάποιος Δανιὴλ ἐχάρισε τὸ ὄνομά του εἰς τὸ μέρος ἐνθα κατέφυγε.

Πιθανότατα ὁ πρῶτος ἐξάδελφος τοῦ Κεραμέως ἐκείνου τοῦ ὁποίου ἠγοράσθη ὁ ἀγρός ἐκ τῶν χρημάτων τοῦ Ἰούδα, συμπειρὶ ἀμβανόμενος ἐν τῇ δομάδι τῇ ἐνταῦθα καταφυγούσῃ, ἠδέλησε καὶ αὐτὸς νὰ ἀποθανάτισῃ τὸ ὄνομα τοῦ ἐξαδέλφου του κτιζών τὸ χωρίον **Κεραμῆς**.

Ὁ Ἐληὸς ἐπὶ τέλος! θὰ ὀνομάζετο οὕτω, ἐὰν μὴ ποιμὴν τις τοῦ ὄρους

τῶν Ἑλαιῶν δὲν εὐρίσκετο ἐκεῖ;

Ἐπειτα, πὼς γὰ μὴ ἐνισχύσῃ τὰς ὑπονοίας μας τὸ ὄνομα Πολάτος, ἐν ᾧ τρέποντες τὸ ο εἰς ι, βλέπομεν καθαρὰ-καθαρὰ τὸν κ. ἀνακριτὴν, τὸν ἀνακρίναντα τὸν Ἰησοῦν μας;

Τὸ τυχηρὸν παιγνίδιον «Φαραῶς» μόνον παρ' Ἑβραίοις καὶ Κεφαλλήναις παίζεται.

Εἴμεθα λοιπὸν Ἑβραῖοι, καὶ κύριος οἶδε μήπως ὁ πρόγονος κανενὸς ἐξ ἡμῶν ἔλαβε μέρος εἰς τὸ λαχεῖον, ἐν ᾧ ἐπληροῦτο ὁ ἱματισμὸς τοῦ Ἑσταυρωμένου.

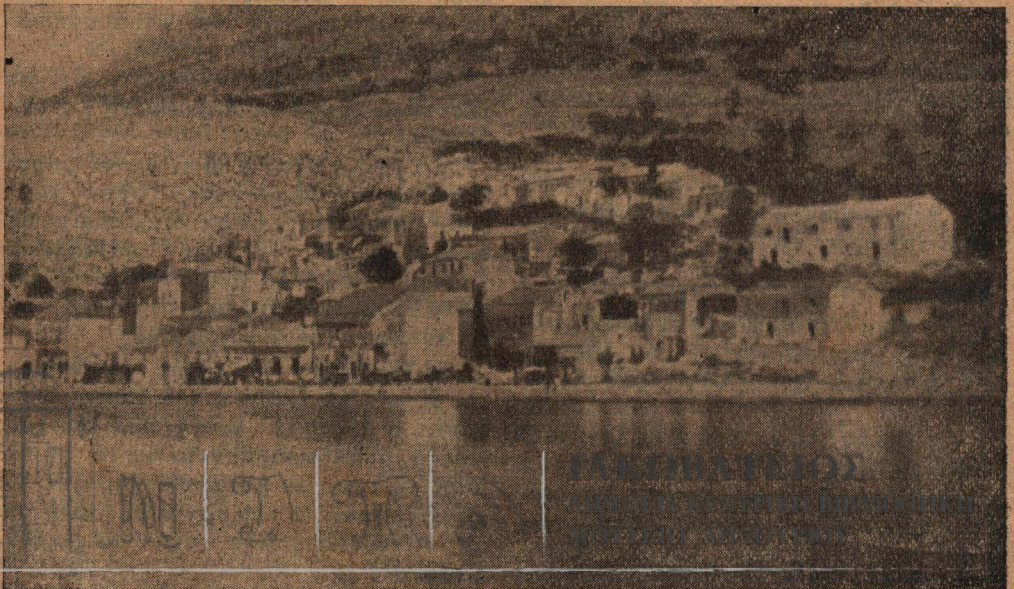
Ὁ ἔρκως πρὸς τὸ χρῆμα δὲν εἶναι νόσημα Ἑβραϊκὸν κληρονομηθὲν εἰς ἅπαντας σχεδὸν τοὺς πλουσίους μας;

Ἡ κακογλωσιὰ, ἡ ἐμπάθεια, ἡ μοχθηρία, ὁ φθόνος δὲν εἶναι ἅπαντα ταῦτα Ἑβραϊκὰ προϊόντα θριαμβεύοντα ἐν ἡμῖν σήμερον;

Ἑβραῖοι λοιπὸν, Ἑβραῖοι ὅλοι εἴμεθα, λεγόμενοι μόνον κατ' ἐπισήμους τινὰς ἡμέρας, κατ' εὐφημισμὸν Χριστιανοί.

Δυστυχῶς πολλαὶ πράξεις μας τοιούτους μᾶς ἀποδεικνύουσιν.

ΑΠ' ΤΟ ΝΗΣΙ ΜΑΣ

Φωτ. «Κεφαλληνιακῶν Νεῶν»

ΣΑΝ ΔΙΗΓΗΜΑ

Γιορτάσι

Καληνύχτα φίλε μου και σου εύχομαι με την καρδιά μου χρόνια πολλά κι' ευτυχισμένα, ειπε ο υστερος επισκέπτης μου σαν εφευγε. "Εμεινα μόνος. Πόσο μεγάλη αντίθεση δημιουργει η ησυχία ξεπει' από τα γέλοια και της χαράς τα ξεφωνητά. Νά, έγινε μονομιās τάφος το μικρό μου δωμάτιο. Το ρολόι του τοίχου χτυπάει άργά, διακριτικά και γίνονται πολυ έντονα τα χτυπήματά του στην ησυχία που με κυκλώνει. "Εξω ερχεται η νύχτα. Γλυκεια πολυ' το μουντό φως π' απόμεινε χύνεται ηρεμο δώ μέσα. Βλέπω στο πάτωμα, στους τοίχους τις σκιες που αφήνουν τα έπιπλα είναι παράξενες. Τα λουλούδια που στολίζουν το γραφειο μου αφήνουν μυρουδιές βαρυνές, γεμίζουν όλον τον άγέρα της κάμαράς μου. Σαπλώνομαι στην πολυθρόνα, κ' ανάβω ένα τσιγάρο. Τα σταχτογάλαζα ξεφτιδια του καπνου ανεβαίνουν ίσαμε το νταβάνι και κει χάνονται: Κυττάζω έξω. Η νύχτα ηρεθε. Μπήκε και δώ απ' τ' ανοιχτό παράθυρο. "Ολα μουντά γύρω μου κι' άφωνα. Μα οι σκέψεις κύκλωσαν το κεφάλι μου....

Δεκαενιά χρόνια διάβηκαν απ' όταν αντίκρουσα το φως. Δεκαενιά. "Ενα νούμερο δίχως αξια στην απεραντοςύνη του χρόνου. Δούλεψαν το κορμι μου, ζύμωσαν τη σκέψη μου και νά! ερχονται σήμερα οι φίλοι μου οπλισμένοι μ' ένα χαμογέλιο να μου ψιθυρίσουν κολακευτικά: Νά τα εκατοστήσεις. Στολίζει η νοικοκυρά το γραφειο μου με λουλούδια κομένα απ' το χαγιατι.... Τώρα που βρίσκομαι μονάχος, εδω μέσα κλεισμένος στη φυλακή της μοναξιάς, δε μπορώ ν' αντικόψω την ορμή της θλιβεράς σκέψης που κυοιεύει το κεφάλι μου. Τα μάτια του κορμιου μου άγκαλιάζουν το σκοτάδι, μα της θύμησης τα μάτια ά-

νοίγουν διάπλατα προσπαθώντας να σλάβουν τις εικόνες πουπλασεν ο χρόνος στο διάβα του.... Σά νάσαι μπροστά μου βλέπω το μικρό σπιτάκι να ξεπροβάλλη κατάσπρο μέσα από την όργιαστική πρασινάδα. "Αφαντος ο κήπος του κάτ' απ' τα βάτα και τις περικονκλάδες. Κι' ο μικρός εαυτός μου παιδάκι δέκα χρονών τρέχει χαρούμενα αναστατώνοντας την πλούσια φυλλωσιά. Χρυσάφι άφθονο σκορπάει το ηλιοβασιλεμα στις κορφές, διαμάντια άμέτρητα οι δροσοσταλίδες ρίχνονται στη γη που ανατριχιάζει απ' το άγγισμα της άνοιξης. Τραγούδια τονισμένα σε ηχους εύθυμους, χαρωπούς, σκορπουν στη μυρωμένη άτμοσφαιρα τα ερωτιάρικα πουλιά. Μακρυνά απ' τον κάμπο, στέλνουν οι γόλοι τις πρώτες συγχορδίες της βραδυνής συναυλίας των. Τους άκομπανιάρουν πρόθυμα τα ρομαντικά βατραχία σκορπισμένα στις καλάμιές. Χοροπηδάει ο μικρός εαυτός μου. "Αγνοει το θάμμα που γίνεται γύρω του, μα είν' ευτυχισμένος σα γεύεται το άλειμένο με γλυκό ψωμι που του φίλεψε η μάννα, άφου σαν ευσυνείδητος μαθητάκος καταπίστηκε όλο τ' άπόγίωμα με την ιστορία μαθαινοντας απ' έξω κι ανακατωτά το πως και το γιατί οι "Αθηναιοι κομάτιασαν τους Πέρσες στο Μαραθώνα.

Συγχισμένοι δραματισμοι πραγματων απ' το κατοπινο ταξειδι του νου θολώνει η θύμηση από τις άλληλοδιάδοχες μεταπτώσεις. Μα κάποτε θυμάμαι με πήρε ο χρόνος απ' το χέρι, και μαζί ανεβήκαμε μια ψαθόσκαλα. Σήκωσε το πελορω χέρι του και μουπε δείχνοντας προς ένα σημειο η Βύθισσά η μάτια σου κει στο βάθος της θάλασσας για πρώτη φορα να λάμπη ο φάρος της ζωής. "Εκεινος φωτίζει τους ανθρώπους στο διάβα τους.

Σὰ θὰ προχωρῆς θὰ βλέπης γύρω σου ὅλα κείνα πού τὸ ἄγουρο μυαλό σου δὲ φαντάστηκε. Ἄλυσίδα ἀτέλειωτη ξετυλίγεται ἀπὸ δῶ καὶ πέρα : κάθε κρίκος τῆς καὶ μιὰ ἀνάμνηση.

Ἔξω στὸν κάμπο μιὰ βραδυὰ ἀπάντησα τὴν Ἄνοιξη. Τὴν εἶδα νὰ κρύβεται, γητεύτερα ὁμορφιά, σὲ κάθε τι γύρω μου, πάτησε στὴν ψυχὴ μου, κι' ἡ ψυχὴ μου ἀγάπησε τὴν Ἄνοιξη. Ἀμέτρητες φορὲς κρυφομιλήσαμε γὰρ κι' αὐτὴ τὰ δειλινὰ στὸν κάμπο καὶ τὰ χαράματα στὸ δάσος, μοῦ ψιθύριζε λόγια μαγικά, κι' ἔκανα ὕμνους στὴν ὁμορφιά τῆς. Ἐνα μυρωμένο βράδυ τοῦ Μαγιοῦ μὲ περιμένε στὸ μονοπάτι τοῦ δάσους κι' εἶχε μαζί τῆς μιὰ ὁμορφὴ μικρούλα. Ἔλα νὰ σὲ γνωρίσω στὴν κόρη μου μοῦπε. Τὴ λὲν Ἀγάπη. Θάσαι συντρόφισσά σου, καὶ πρόθυμα θὰ σοῦ δείχνῃ τις ὁμορφιὲς πού ἀκόμα δὲν ἐγνώρισες. Ζήσαμε ἓνα ὄνειρο μὲ τὴν ἀγάπη. Τὶς φεγγαροβραδυὲς ἀγκαλιασμένοι στὸ δάσος τραγουδοῦσαμε. Κάποτες μὲ ρώτησε. — Θάσαι πάντα μαζί μου ; — Θάμαι τῆς ἀπάντησα. — Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο. Ἐνα βράδυ στὸ μονοπάτι τοῦ δάσους δὲ βροῆκα τὴν ἀγάπη. Κύτταξα γύρω μου μὴν κρύβεται τίποτα. Κάθισα σκυμμένος στὴ ρίζα ἑνὸς δένδρου. Στὰ πόδια μου σκόρπια κιτρινομένα φύλλα· σ' ἓνα ἀπὸ αὐτὰ διάβασα. «Φεύγω μὲ τὴ Μάννα μου τὴν Ἄνοιξη : περιμένε με, θὰ ξαναγυρίσω». Κατέβηκα στρατὶ, στρατὶ μὲ τὴν καρδιὰ σφγιμένη, ἀκολουθῶντας τὸ φάρο τῆς ζωῆς. Καὶ ὅλο ἀναρωτιόμουν. Πότε θὰ ξανάρθῃ;...

Ἐνα φουρτουνιασμένο βράδυ τοῦ χειμῶνα βρισκόμουν ἄρρωστος. Ὑπόφερα φαρμακωμένος ἀπ' τὴ ζωὴ. Ἔξω μοῦγκριζεν ὁ Βοριάς παλεύοντας μὲ τὸ γέρινο δένδρο τοῦ κήπου, κι' ἔκλαιγε ὁ γιῶννης στὰ χαλάσματα. Πάσκιζα νὰ παρηγορηθῶ, νὰ δροσίω τὸ κορμί καὶ τὴ φωνή μου μὲ τὴ σκέψη πὼς τὸ καλὸ πού πρόσεγα δὲ θ' ἀρροῦσε νάρθη. Σὰν παράπεσε ἀποκαμωμένο τὸ κορμί μου κι' ἦρθε ὁ ὕπνος λυτρωτῆς κουβένιασα μὲ τὴν Ἄνοιξη καὶ τὴν Ἀγάπη. Μὲ τὸ σκάσιμο τῶν πρώτων μπουμπουκιῶν μοῦ μύνησε ἡ Ἄνοιξη πὼς ἔρχε-

ται. Ἀνέβηκα στὸ δάσος νὰ τὴν ἀπαντήσω. Στάθηκα προσμένοντας κατ' ἀπ' τὸ ἴδιο δένδρο πού κάθησα καὶ τότες μὲ βαρυνυμιὰ σὰν ἔφυγ' ἡ ἀγάπη. Ἦρθε, μὰ ἦταν μοναχὴ ἡ Ἄνοιξη : ποῦ εἶναι ἡ Ἀγάπη ; ρώτησα. Χαμογέλασε μὰ δὲν ἀπάντησε. Κι' ἔτσι δὲν ξαναεἶδα τὴν Ἀγάπη. Ὁ φάρος τῆς ζωῆς ἐξακολουθεῖ νὰ φωτίζει τοὺς ἀνθρώπους στὸ διάβα τους. Κι' ὅμως ἐμὲ ποτὲ δὲ μοῦφεγγε σὰν ἔπαχνα νὰ βρῶ τὸν σύντροφό μου. . .

Ἦρθαν ἀπόψε οἱ φίλοι μου ὀπλισμένοι μ' ἓνα χαμόγελο νὰ μοῦ ψυθιρίσουν κολακευτικά : χρόνια πολλὰ νὰ ζήσης. Μὰ ἡ χαρὰ μου βρίσκεται στὰ πόδια μου ἀλυσσοδεμένη ἀπὸ τὴ θύμησή. Ποῦ εἶναι τὰ μικρά μου χρόνια, οἱ εὐτυχησμένοι μου καιροί ; ; Τότες πού ἀναστάτωνα τὴ φυλλωσιὰ τοῦ κήπου χοροπηδῶντας, τότε πού τὸ θάμμα τῆς ἀνοιξῆς καὶ τῆς ἀγάπης γινόταν γύρω μου χωρὶς νὰ τὸ αἰσθάνομαι ; Ποῦ ; ;

ΠΛ. Φ. ΚΑΒΑΛΛΙΕΡΑΤΟΣ

Λόγω τῆς πολλῆς κ' ἐπικαίρου ὕλης ἀναβάλλονται γιὰ τὸ ἐπόμενο φύλλο

ΤΟ ΧΕΡΙ ΤΟΥ ΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Διήγημα τοῦ κ. Δ. Μανέντη

ΜΠΑΜΠΗΣ ΑΝΝΙΝΟΣ

Ἡ ζωὴ καὶ τὸ ἔργο τοῦ μεγάλου συγγραφέως

ΓΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

ΕΝΑ ΣΕ ΚΑΘΕ ΦΥΛΛΟ

**Ὁ Μαρῆς ὁ πολεμάρχης
κι' ἕνας ὑπονοματάρχης**

Μ. Ζήτω λοιπὸν ὁ πόλεμος...
Υ. Για στάσου πατριώτη!
Κυττάζω τὰ ἐντάλματα καὶ μοῦ προκύ-
πτει ὅτι,
ἀνήκεις στὴν ἀπογραφή τοῦ ἐνηακὸσια
δέκα.
Μ. Ἐμένανε μ' ἀπόγραψε στὸ Σύνταγμα ἡ Μέ-
κα ἕνεκα πῶχουμ' ἐκλογές καὶ πρέπει νὰ
ψηφίσω
καὶ συνεπὼς κωλύομαι νὰ σέ ἀκολουθήσω.

Υ. Μαρῆς Ἄλαφροκέφαλος δὲν εἶναι τ' ὄνο-
μά σου;

Μ. Βεβαίως...
Υ. Δίνε του λοιπὸν νὰ πᾶς στὸ Σύνταγμα
σου χωρὶς πολλὰς χρονοτριβάς καὶ διαδικα-
σίας

Μ. Μὰ εἴμ' ἀνίκανος ἐγὼ πάσης ὑπηρεσίας.
Ἐγὼ σέ βρίσκω μάχιμον τοῦ ἐνηακὸσια
δέκα
κι' ἀνίκανος ἂν ἦσουνα δὲν ἔπερνε γυ-
ναῖκα.

Θὰ πᾶς στὸ ἕκτον Σύνταγμα τετάρτη,
δίλοχια.

Μ. Μωρὲ δὲ βλέπεις χριστιανὲ πῶς μ' ἔ-
καμ' ἡ Βλαχία,
ποῦν' τὸ κορμί μου σάψαλο κι' ἡ τσιέρα
μου λεμόνι;

Υ. Στὴν Ἄρτα βρίσκεις τὸν Ἐντοῦ καὶ
[σὲ διοργανώνει.
Ἐπίτηδες τὸν ἔφερε ὁ ὑπουργὸς τοῦ
κράτους
νὰ ὀργανώσῃ στὸ στρτό ἐφέδρους ἀδυ-
νάτους.

Μ. Καμμία διοργάνωσι δὲν δέχετ' ἡ
κοιλιά μου
καὶ νὰ μ' ἀφίσης ἤσυχο νὰ πᾶω καμη-
λιά μου
κι' ἐπὶ ποδὸς μὴ μὲ κρατῆς μ' αὐτάς τὰς
ὕγρασις.

Υ. Κάνεις λοιπὸν ἀντίστασι κατὰ τῆς
ἐξέδουσις,
καὶ κατὰ τοῦ Συντάγματος τ' ἀναθεωρη-
θέντος
καὶ κατὰ Διατάγματος ἐπεὶ γον ἐκδοθέντος;

Μ. Ἀντίστασις ἐκ μέρους μου καμμία
δὲν ὑπάρχει.

Υ. Τότε γιατί δὲν ἀκλουθᾶς τὸν ὑπονο-
ματάρχη
παρὰ μοῦ λὲς φλασκόλογα νὰ χάνουμε
τὴν ὥρα;

Μ. Μὰ εἶν' ἀνάγκη δηλαδὴ νὰ μὲ συλ-
λήψῃς τώρα;

Υ. Ἄμ' πότα βρὲ κοροῖδο θέλεις νὰ
περιμένω;

Δὲν ἔμαθες πῶς ἔχουμε τὸ κράτος ἐκθε-
μένο

μὲ Σέρβους καὶ μὲ Βούλγαρους καὶ μὲ
Μαυροβουνίους

περὶ διαταράξεως εἰς χώρας Βαλκανείους;

Μ. Τὸ ἔμαθα καὶ χαίρομαι γιὰ τὴν ὁμο-
σοπονδία,

ἀλλὰ δὲν πᾶω πουθενά.

Υ. Θὰ πάμε συνοδία.

Μ. Μὴν ἐπιμένης ἄδικα. Εἴμ' ἄλλος.
Κάνεις λάθος.

Υ. Ἐσένανε δὲν ξέρω ἄγῶ, ζαγάρι, κατὰ
βάθος;

Ἐσὺ μονάχα τὴν πουλεῖς τῆς μούρλιας
τῆ βατσίνα.

Τράβα λοιπὸν μὲ τὸ καλὸ μὴ βγάλω τὴ
σοαρτσίνα

καὶ δέσμιον διὰ χειρῶν σέ στείλω μὲ τὴ
βία

νὰ σέ κρατῆ ἐνέχυρον ἡ σύμμαχος Σερβία.

Μ. Δὲν εἶμαι τῆς ἀπογραφῆς, βρὲ μάτια
μου, τῆς νέας.

Δὲν μὲ θυμᾶσαι ποῦμουνα στὴν Κούτρα
δεκανέας;

Ἄδίκως κοντραστάρουμε κι' οἱ δύο σὰν
κοράκοι.

Ἐγὼ ἔμαι συνομόλικος μὲ τὸν Καβαζαράκη

ποῦ πρέπει νὰ ἐξαντληθοῦν κι' οἱ Σέρβοι
κι' οἱ Βουλγάροι

γιὰ νὰ μπορῆ τὸ σχέδιο ἐφέδρους νὰ μᾶς
πάρῃ.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΚΕΝΤΡΙΚΗΣ
ΜΟΥΣΕΟΥ

Δὲν πείθεσαι;

Υ. Δὲν πείθεμαι.

Μ. Μὰ βρίσκεσαι σὲ πλάνη.
Ἐγὼ θαρρῶ πῶς τὸ Μαρῆ τὸν πῆρες
γιὰ τὸν Γιάννη;

“ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΚΑ ΝΕΑ,,

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΑ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

*Οροι συνδρομῶν

Ἐ τ η σ ί α

*Ἐσωτερικοῦ	Δρχ.	80
*Ἐξωτερικοῦ	Σελ.	10
*Ἀμερικῆς	Δολ.	2

Ἐ ξ ά μ η ν ο ς

*Ἐσωτερικοῦ	Δρχ.	50
*Ἐξωτερικοῦ	Σελ.	7
*Ἀμερικῆς	Δολ.	1.50

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 5

Δι' ἀγγελίας καὶ δημοσιεύσεις ἰδιαιτέρα συμφωνία.

Γράμματα καὶ ἐμβάσματα εἰς τὴν διεύθυνσιν : ΠΑΝ. ΠΑΤΡΙΚΙΟΝ

Βιβλιοπωλεῖον Α. Καραβία

Ἀκαδημίας 50—Ἀθῆναι

κι' ἀντὶ νὰ πᾶς σ' ἐκείνονε, ἐξέσπασες
[σ' ἐμένα.

Υ. Μὰ νὰ συλλήψω πρόκειται ἀπὸ τοὺς
[δύο τὸν ἕνα!

Συντάχτης εἶναι κι' ὁ Μαρῆς, συντάχτης
[εἶν' κι' ὁ Γιάννης.

Μ. Ὅστε λοιπὸν διάκρισι στὰ πρόσωπα
[δὲν κάνεις

Υ. Καμμίαν!

(Τρέχει ὁ Μαρῆς μ' ὄλα τὰ δυνατὰ του
κι' ὁ νοματάρχης πιάνεται ἀπάν' ἀφ' τὸ
[γαμπᾶ του,

μὰ κείνος τὸν ἀμόλυσε καὶ φεύγει σάν
[ξιφτέρι

κι' ἔμειν' ὁ χωροφύλακας μὲ τὸ γαμπᾶ
[ιστό χέρι.)

Γεώργιος Μολφέτας

(*Ἀπὸ τὸ «Ζιζάνιο»)

ΚΕΦΑΛΟΝΙΤΙΚΟ ΠΝΕΥΜΑ

Εἰς κάποιαν ἐξοχὴν ἕνας νεοχειρο-
τονηθεὶς ἱερεὺς, προσκληθεὶς νὰ ἐκτε-
λέσῃ ἱεροτελεστίαν τινά, ἐπληρώθη
μόνον μὲ ἕνα *σπολαίτις δέσποτα* ὑπὸ
τοῦ χωρικοῦ, διατελοῦντος ὑπὸ τὸ κρά-
τος ἀδυσωπήτου πενίας, θυμωθεὶς δὲ ὁ
ἱερεὺς ἠκούσθη ψιθυρίζων.

—“Ἄν ἀρχινήσαμ' ἔτσι ... ἐπῆρ' ὁ
διάβολος τὴν τέχνην πῶπιασα.

•
“Ὁ Ἀρχιερεὺς στὴν ἐκκλησία «...ἔ-
χομεν πρὸς τοῦτοις μάρτυρας τοὺς προ-
φήτας, ἔχομεν τὸν θεῖον Δαυὶδ, τὸν
σοφὸν Σολομῶντα, ἔχομεν ...»

Καὶ ἕνας πλανόδιος πωλητὴς τυχαί-
ως διερχόμενος ἔξωθεν φωνάζει κατὰ
τὴν συνήθειάν του.

... ἔχομε καὶ ὠραίους ψιστιδες,
ὠραίεζ κουτάλες, ὠραῖα μπουρῖκια ...

•
Μικρὸς τις ἔμπορος φιλικῶν ἔθε-
σεν ἐπὶ τῆς θύρας τοῦ καταστήματός
του ἐπιγραφὴν ἔχουσαν τὸ πλάτος καὶ
τὸ μῆκος μετρίου φακέλου.

Διελθὼν ἀπ' ἐκεῖ ὁ κ. ἀστυνόμος
καὶ μὴ δυνάμενος νὰ ἀνακαλύψῃ αὐ-
τὴν διὰ γυμνοῦ ὀφθαλμοῦ ἐρωτᾷ τὸν
ἔμπορον.

—Πῶς δὲν ἔκανες ἐπιγραφὴν κύ-
ριε;

—“Ἐντινε! κύριε ἀστυνόμε.

—Μπά! καὶ γιατί τόσο μικροσκο-
πική;

—Μὰ τὴν ἔκαμα, βλέπεις ἀναλό-
γως μὲ τὸ νταραβέρι τοῦ μαγαζιοῦ μου.

•
Κ' ἕνας ἄλλος σκεπτικὸς διάλογος.

—Πῶς δὲν κομᾶς τὴν ταμπέλα
σου;

—Τὶ νὰ κομᾶσω τὴν ταμπέλα μου
ποὺ σήμερ' αὔριο θὰ κομᾶσουν ἐμένα
γιατὶ χρωστᾶω ...

Τὰ δικά μας

ΕΜΑΘΑΜΕ ΟΤΙ...

—Τελευταίως σ' όλο τὸ νησί μας συμβαίνουν κλοπές καὶ μικροληστείες.

Ίδιαιτέρως ἔκαμεν ἐντύπωσιν ἡ ληστεία τῆς Πυλάρου.

Ἄγνωστοι μεταβάντες ἔνοπλοι εἰς τὴν ἐν Ποταμιανάτοις οἰκίαν τοῦ ἱατροῦ κ. Βελισσαρίου ἀφήρσαν 4.000 δρχ. εἰς χαρτονομίσματα, ἓνα χρυσὸ σταυρὸ, μίαν ἐνδυμασία κ.λ.π.

Αὐτὰ τὰ ὑποπτακρούσματα πρέπει νὰ προσεχθοῦν καὶ νὰ τιμωρηθοῦν παραδειγματικῶς οἱ δράσται των, τώρα στὴν ἀρχή, γιατί ἀργότερα ἴσως νὰ εἶναι ἀργά...

—Τὴν 21ην Ἰουλίου ἀπήχθη βιαίως παρὰ τοῦ Σταύρου Βρεττοῦ ἡ Ἑλένη θυγάτηρ Φραγκίσκου Δεπουῆτη, κάτοικος Λογαράτων. Μετὰ τὴν τέλεισιν τοῦ γάμου ὁ δράστης παρουσιάσθη εἰς τὴν Διοίκησιν Χωρ. Κεφαλληνίας.

—Τὴν 16ην Ἰουλίου ἐπνίγη στὸ Ἄργοςτόλι ἐνῶ ἐκόλυμβοῦσε ὁ ἐξ Ἀθηνῶν Πέτρος Διον. Πανώργιος, ἐτῶν 8.

Ἐρωτῶμεν : Δὲν θὰ ἠμποροῦσαν νὰ προλαμβάνονται τέτοια δυστυχήματα;

—Πολὺ λίγος κόσμος πασαθερίζει ἐφέτος στὴν Κεφαλονιά. Ὅλοι ὁμως περνοῦν θαυμάσια μὲ τὶς συχνές ἐκδρομές, τὸ ψάρεμα καὶ τὶς τόσες πολλές εὐχάριστες ἀπασχολήσεις τῆς ἐξοχῆς.

Τὰ μπαιν-μίζτ διαδόθησαν παντοῦ καὶ δὲν ὑπάρχει γιαλὸς ποὺ νὰ μὴν γίνονται.

Τουαλέττες ἄφθονες καὶ τὸ λυπηρὸ εἶναι ὅτι ξεμυαλίζουν οἱ παραθερισταὶ καὶ τὶς ντόπιες...

—Τὸ Σάββατον 4 Αὐγούστου καὶ ὥρα 10ην μ.μ. ὁ Νικόλαος Ἄντ. Ἄγγινος ἐτῶν 27, ναύτης τοῦ πολ. ναυτικοῦ, ἐφόνευσε

ἐξωθὶ τῆς οἰκίας των τὰς δύο ἀδελφὰς του Μαρίαν καὶ Κάτε διὰ κληρονομικὰς διαφορὰς πυροβολήσας κατ' αὐτῶν ἐξ ἐπαφῆς διὰ πιστολίου Σμιθ. Ὁ δράστης τὴν ἐπομένην τοῦ ἐγκλήματος παρουσιάσθη αὐθορμήτως εἰς τὸν Ἀστυνομικὸν Σταθμάρχην Χιονάτων.

—Αὐτοκτονίες ἄφθονες καθημερινῶς ἀναγγέλονται ἀπὸ ὅλη τὴν Κεφαλονιά. Εἶναι καὶ αὐτὸ, καθὼς φαίνεται, ἀποτέλεσμα τῆς ἐπικρατοῦσης ἐξαιρετικῶς μεγάλης ζέστης.

—Ἀπέθανεν εἰς τὸ ἐξωτερικὸ καὶ ἐκηδεύθη εἰς τὰς Ἀθήνας ὁ συμπατριώτης μας Διονύσιος Λοβέρδος. Διὰ τῆς διαθήκης του ἀφίει εἰς τὸ κράτος ὀλοκλήραν τὸ μέγαρόν του μαζί μὲ τὴν σπουδαιότατην Βυζαντινὴν Πίνακοθήκην του, ἀξίας κατὰ τοὺς μετριωτέρους ὑπολογισμοὺς 65 ἑκατομμυρίων δρχ. Ἐπίσης ἡ οἰκογένειά του μεταξὺ τῶν δωρεῶν εἰς μνήμην τοῦ ἀποθανόντος ποῦ ἔκαμε, ἐδώρησεν καὶ 1.000.000 δρχ. εἰς τὴν Κοινότητα Λεξουρίου.

—Ἐπίσης ὁ ἐκ Πυλάρου ἀποθανὼν μεγαλοκτηματίας καὶ ἐφοπλιστὴς Ἀθανασούλης, ἀφίσε διὰ τῆς διαθήκης του τὰ 10,0% τῆς περιουσίας εἰς τὴν Κοινότητα Ἁγίας Εὐφημίας καθὼς καὶ ἄλλα μεγάλα ποσὰ εἰς φιλανθρωπικά καὶ ἄλλα ἰδρύματα.

—Ἀφίχθη εἰς τὴν Κεφαλληνίαν ὁ γνωστὸς ἀρχαιολόγος ἔφορος ἀρχαιοτήτων Κρήτης κ. Σπ. Μαρινάτος.

—Ἀνεχώρησεν εἰς Κεφαλληνίαν καὶ θὰ παραμείνῃ ὀλίγας ἡμέρας ἐκεῖ, ὁ Γενικὸς Διευθυντὴς Λέσχης τοῦ κόμματος τῶν Φιλελευθέρων κ. Χαρ. Ἀντωνάτος.

—Ἀφίχθησαν εἰς τὸ νησί μας : Οἱ κ. Γ. Χοῖδᾶς, Εἰσαγγελεὺς τοῦ Ἀρείου Πάγου, Μαρτῖνος Βαλιάνος, Ὑφηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, Λ. Χοῖδᾶς Πρόεδρος τῆς Κεφαλληνιακῆς Τουριστικῆς ὀργανώσεως, Ἄντ. Φωκᾶς, τέως Βουλευτὴς, Διον. Λαυράγκας, Διευθυντὴς τοῦ Ἐθνικοῦ Μελοδράματος καὶ ὁ συνεργάτης μας κ. Διον. Μανέντης, ἱατρός.

Ἐπίσης παρέμεινε ὀλίγας ἡμέρας εἰς Κεφαλληνίαν ὁ κ. Γ. Κοσμετάτος, καθηγητὴς τῆς ὀφθαλμολογίας εἰς τὸ Πανεπιστήμιον Ἀθηνῶν.

ΤΑ ΚΕΦΑΛΟΝΙΤΙΚΑ ΦΟΡΤΗΓΑ Σ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Ἀθανάσιος. Ν. Λυκιαρδοπούλου. Ἀνεχώρησε ἀπὸ Πειραιᾶ 8 Αὐγούστου διὰ Ρωσίαν.

Αἶνος. Α. Λούζη. Ἐφθασε Βενετίαν 25 Ἰουλίου καὶ Τεργέστην 3 Αὐγούστου.

Ἀνδρέας. Σ. Γ. Ραζῆ. Ἐφθασε Βουένος Ἄυρες 8 Αὐγούστου.

Ἄννα. Ν. Λυκιαρδοπούλου. Ἀνεχώρησε Νιούπορτ 31 Ἰουλίου διὰ Μπούενος Ἄυρες.

Ἄννα Μαζαράκη. Ἀδ. Μαζαράκη. Ἐφθασε Ροζάριο 17 Ἰουλίου.

Ἀντζουλέττα. Υἱοὶ Ἀντ. Γιαννουλάτου. Διῆλθε Σουέζ 22 Ἰουλίου διὰ Γερμανίαν.

Ἀρτεμιώια. Π. Μακρῆ. Ἀργεῖ Πειραιᾶ ἀπὸ 13 Ἰουλίου.

Ἀττικός. Α. Λούζη. Ἐφθασε Ρόττερνταμ 27 Ἰουλίου καὶ Ἀμβέρσαν 1 Αὐγούστου.

Βαλλιάνος. Α. Λούζη. Ἐφθασε Περναμπούκον 31 Ἰουλίου.

Βασ. Δεστούνης. Π. Β. Δεστούνη. Ἐφθασε Λίβερπουλ 2 Αὐγούστου.

Δάφνη. Ν. Λυκιαρδοπούλου. Ἀνεχώρησε Σούντερλάντ 21 Ἰουλίου, Οὐζάν 24 διὰ Μοντεβίντεο.

Εἰρήνη (τάνκερ). Α. Καλλιγᾶ κ.λ.π. Ἐφθασε Βατοῦμ 1 Αὐγούστου.

Ἐλισάβετ. Ἀδ. Μαζαράκη. Ἀνεχώρησε Πειραιᾶ 11 Αὐγούστου διὰ Ρωσίαν.

Εὐτυχία. Γ. Βεργωτῆ. Ἀργεῖ Βενετίαν ἀπὸ 5 Σεπτεμβρίου 1932.

Εὐτυχία Βεργωτῆ. Γερ. Βεργωτῆ. Ἐφθασε Λιβόρνο 25 Ἰουλίου καὶ Γένοβαν 8 Αὐγούστου.

Ζέφυρος. Α. Λούζη. Φθάνει Μοτεβίντεο 13-15 Αὐγούστου.

Ἠφαιστός. Υἱὸν Ἀντ. Γιαννουλάτου. Διῆλθε Γιβραλτάρ 5 Αὐγούστου διὰ Ρόττερνταμ.

Καλυψὼ Βεργωτῆ. Γερ. Βεργωτῆ. Ἀνεχώρησε Μπούενος Ἄυρες 5 Αὐγούστου δι' Ἅγιον Βικέντιον.

Κάτε. Ν. Λυκιαρδοπούλου. Διῆλθε Ντάϊρεν 23 Ἰουλίου διὰ Ἀμβούργον.

Κεραμιές. Ν. Λυκιαρδοπούλου. Ἀνεχώρησε Σαγκάην 28 Ἰουλίου Osaka-Dairen, ἔφθασε 8 Αὐγούστου.

Μαίρη Δευτεραίου. Βασ. Δευτεραίου. Ἐφθασε Βηρυττὸν 7 Αὐγούστου.

Μαιώτις. Α. Συνοδινοῦ. Ἀργεῖ Πειραιᾶ ἀπὸ 11 Ἰουλίου.

Μεωῆς. Α. Βεργωτῆ. Ἐφθασε Σπαλάτο 24 Ἰουλίου.

Νικόλαος Ἀθαναδοῦλης. Κληρ. Ἀθανασούλη. Ἀργεῖ Πειραιᾶ ἀπὸ 7 Μαΐου 1928.

Νικόλας. Β. Σ. Ρωσολύμου. Ἀνεχώρησε Μπούενος Ἄυρες 4 Αὐγούστου διὰ Τενερίφφαν.

Νύμφη. Ν. Λυκιαρδοπούλου. Εἰς Μαύρην Θάλασσαν ὑπὸ φόρτωσιν 1 Αὐγούστου

Παναγῆς. Ν. Λυκιαρδοπούλου. Ἀνεχώρησε Μπούενος Ἄυρες 25 Ἰουλίου διὰ Λὰς Πάλμας.

Πάνης. Α. Ἀναστασάτου Ἐφθασε Ἀλεξάντρια 3 Αὐγούστου.

Περσεύς. Α. Ἀνδρέατου. Ἐφθασε Ροζάριο 31 Ἰουλίου.

Πολύμνια. Ε. Μιχαλιτσιάνου. Ἀνεχώρησε Δάντσιγκ 2 Αὐγούστου, Οὐζάν 6 διὰ Γένοβαν.

Προμηθεύς. Υἱὸν Ἀντ. Γιαννουλάτου. Διῆλθε Πειραιᾶ 2 Αὐγούστου διὰ Ρόττερνταμ.

Ρίτα. Γ. Πανᾶ. Εἰς Ρωσίαν 1 Αὐγούστου ὑπὸ φόρτωσιν.

Ρόκος. Γ. Βεργωτῆ. Ἀνεχώρησε Μπαχίαν Μπλάγκαν 25 Ἰουλίου διὰ Μαδέρας.

Ρόκος Βεργωτῆς. «Βεργωτῆς» Α. Ε. Ἀνεχώρησε Μπούενος Ἄυρες 1 Αὐγούστου διὰ Τενερίφφαν.

Σπύρος. Σ. Γ. Ραζῆ. Ἐφθασε Ντάϊρεν 2 Αὐγούστου.

Τάκης. Π. Ἀντύπα. Ἀνεχώρησε Umea 26 Ἰουλίου καὶ Φλώσιγκ 8 Αὐγούστου διὰ Πειραιᾶ.

Τάσις. Γ. Ραζῆ. Ἐφθασε Ἀλεξάνδρεια 28 Ἰουλίου.

Φώτης. Ν. Λυκιαρδοπούλου. Ἐφθασε Ρόττερνταμ 4 Αὐγούστου.

Χαράλαμπος Υἱὸν Ἀντ. Γιαννουλάτου. Ἐφθασε Μαρσιανούπολιν 3 Αὐγούστου.

Χλόη. Ν. Λυκιαρδοπούλου. Διῆλθε Ἅγιον Βικέντιον 8 Αὐγούστου δι' Εὐρώπην.

Αίγαλον. (Άγγλική σημαία). Άδ. Κουρούκλη - Άθήνη και Σία. Έφθασε Πειραιά 29 Ιουλίου και άνεχώρησε 3 Αυγούστου διά Ρωσίαν.

Τρεγκόδναν. (Αιγυπτιακή σημαία). Κ. Ξυδιά και Υΐων. Είς Βρατίαν από 2 Ιουλίου.

Ο ΝΑΥΤΙΚΟΣ

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

“ΠΑΡΑΠΟΝΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ,,

Έκυκλοφόρησε στό Άργιστόλι υπό τόν άνωτέρω τίτλον ποιητική συλλογή του κ. Ρέμβη Πλημμύρα. Είς τās 80 σελίδας του βιβλίου περιέχονται σχεδόν δλο έρωτικά ποιήματα. “Αν και ό νέος ποιητής είναι άξιος τής συμπαθείας μας, τού κάνουμε όμως μία φιλική σύστασι. Πρέπει νά μη βιάζεται νά δημοσιεύη σέ βιβλία νά τραγούδια του. Με τή βοήθεια του χρόνου και τής αυτοκριτικής αν ξεδιάλεγε τά ποιήματα τής πρώτης του συλλογής—αν δέν κάνουμε λάθος—θάβλεπε ότι πολύ λίγα πράγματα αξίζουν νά δημοσιευθον σέ [διαίτερο βιβλίο. Δέν κάνουμε έδώ κριτική, γιατί τότε θά θέλαμε νά πούμε πάρα πολλά. Άπλούστατα κάνοντας αυτή τή σύστασι στό συμπατριώτη μας ποιητή, έλπίζουμε ότι θά τόν βοηθήσουμε νά μάς δώση κάτι καλλίτερο πάρα - πέρα.

Ο ΝΕΟΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

Έξελέγη Μητροπολίτης Κεφαλληνίας ό κ. Γερμανός Ρουμπάνης, και άνέλαβε τά καθήκοντά του. Είς τήν άνωτέρω φωτογραφίαν ό νέος Έπίσκοπος κατά τήν ήμέραν τής άφιξεώς του είς Άργιστόλιον, έχων παραπλεύρως του τόν Νομάρχη Κεφαλληνίας κ. Γεωργίου.

ΓΙΝΕΤΕ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ

ΣΤΑ

“ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΚΑ ΝΕΑ,,

“Εται βοηθάτε τόν νησί μας πόν όργανό του είναι τόν περιοδικό.

Τό 2ον άρθρον του Γενικού Γραμματέως τής Κεφαλλ. Τουριστικής Όργανώσεως θά δημοσιευθῆ είς τόν επόμενον φύλλο, ένεκα έκτάκτου άπαρχολήσεως του κ. Οδ. Μαρκέττου.

Τό δατυρικό ποίημα «ή δονάτα του γάμου» πόν έδημοσιεύσαμε στό προηγούμενό φύλλο μας, είναι έργο του μεγάλου λαοφιλούς ποιητού Γεωργίου Μολφέια. Από κεντυροφιλικά βιβλία για παραλήφθη ή άπογραφή του ποιητού.

ΣΤΗΛΗ ΤΩΝ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΩΝ

Παρακαλούμε όσους θέλουν να γίνουν ανταποκριτά του περιοδικού μας, μαζί με τὸ ὄνομά τους καὶ τὴν ἀκριβῆ διεύθυνσί τους νὰ μᾶς στέλνουν καὶ μιὰ μικρὴ τους φωτογραφία γιὰ τὴν ἐκδοσί τοῦ δελτίου ἀνταποκριτοῦ.

Ἐπίσης καὶ πάλι ὑπενθυμίζουμε σὲ ὄλους τοὺς ἀνταποκριτές μας, νὰ γράφουν τὰ χειρόγραφα τους καθαρά καὶ ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος τοῦ χαρτιοῦ.

Κον Ἀλ. Μακρίδην. Κεραμιές.— Οἱ ἀνταποκρίσεις σας δὲν δημοσιεύονται γιατί ἔχει πιά περάσει πολλὸς καιρὸς ἀπὸ τότε ποὺ γράφτηκαν καὶ ἔχασαν τὴν ἐπιχειρησιμότητα των. Περιμένουμε νεότερες καὶ ζητᾶμε συγγνώμην γι' αὐτὴ τὴν ἀκαταστασία ποὺ βαρύνει μόνον ἑμᾶς. Γράψτε μας γιὰ τὸ Γυμνάσιό σας ποὺ μᾶς εἶχατε πεῖ ὁ ἴδιος. Γιὰ τὸ ζήτημα τοῦ Λεξικοῦ εὐχαρίστως νὰ σᾶς ἐξυπηρετήσωμεν. Περιμένουμε γράμμα σας.

Ἄλληλογραφία

Κον Παν. Βανδῶρον. Memphis. Ἀμερικῆς. Εἴμεθα εὐτυχεῖς ποὺ ἔχουμε τόσο καλοὺς φίλους καὶ ὑποστηρικτάς. Ἐλάβαμε τίς συνδρομὲς καθὼς καὶ φωτογραφίες, ἀπὸ τίς ὁποῖες θὰ δημοσιεύσουμε στὸ ἄλλο φύλλο.

Κον Χαρ. Σ. Πατριόκιον. Ν. Rhodesia. Εὐχαριστοῦμε πολλὸ γιὰ τὴν ἀποστολὴ τῶν συνδρομῶν. Φύλλα θὰ ἀποστέλλωμεν ὅπου μᾶς γράφετε.

Κον Σπύρον Μ. Ἀννινον. Ἐνταῦθα. Γιὰ τὰ συγχαρητήριά σας καὶ τίς εὐχὲς σας εὐχαριστοῦμεν. Τὸ ποίημά σας δημοσιεύεται. Τὸ περιοδικό μας θὰ θεωρηθῆ τιμὴ μεγάλη νὰ συνεργάζεσθε τακτικὰ σ' αὐτό.

Κον Σπύρον Γ. Γιαννάτον. Ἀργεντινῆς. Ἐλάβαμε τὸ διήγημά σας γιὰ τὸ διαγωνισμό. Καθὼς θὰ δῆτε δημοσιεύετε. Κυττάξετε σχετικῶς στὴ σελίδα «Ἀπὸ μῆνα σὲ μῆνα». Περιμένουμε καὶ τὸ ἄλλο σας διήγημα.

Κον Πλ. Φ. Καβαλλιεράτον. Κέρκυρα. Θὰ ἐλάβατε βέβαια τὸ γράμμα μας. Διήγημά σας γιὰ τὸ διαγωνισμό ἐλάβαμε. Γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον σας ὑπερευχαριστοῦμε.

Κον Ἀνδρέαν Χ. Μοθωνιόν. Καραβάδος. Λειβαθοῦς. Μᾶς ὑποχρεώετε μετὰ τόσο καλά σας λόγια. Σᾶς ἐγράψαμε καὶ ἰδιαίτερος. Φροντίσατε γιὰ τὴ διαδοσὴ τοῦ περιοδικοῦ μας καὶ γιὰ τὴν ἐγγραφή συνδρομητῶν.

ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΚΗ ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΗ

ΟΡΓΑΝΩΣΙΣ

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΚΩΝ ΤΟΠΕΙΩΝ

Ἑλανόδικος Ἐπιτροπὴ: Οἱ κ. κ. Ἄντ. Σταθάτος, Θᾶνος Πετραλιάς, Βασ. Λεοντόπουλος, Περιλλά.

Ὅροι διαγωνισμοῦ.

- 1) Ἐλάχισται διαστάσεις 6 1)2—9.
- 2) Ἐκαστος διαγωνιζόμενος δύναται νὰ ἀποστείλῃ μέχρι 10 φωτογραφιῶν οὐχὶ δὲ πλέον τῶν τριῶν τῆς αὐτῆς περιοχῆς.
- 3) Δύο ἀντίτυπα ἐκάστης φωτογραφίας μετὰ σχετικῆς πλακὸς δεόν νὰ παραδοθῶσιν εἴτε εἰς Ἀθήνας γραφεῖα Ὁργανώσεως, Κοραῆ 524-989, εἴτε εἰς τὰ ἐν Ἀργυροστολίῳ παρὰ τῷ καφενείῳ Μαντουκα μέχρι 31 Αὐγούστου 1934.
- 4) τῶν φωτογραφιῶν αἱ πλάκες ἀνήκουν κατὰ κυριότητα εἰς τὴν Κ.Τ.Ο.
- 5) Τὰ ὀνόματα τῶν βραβευθησομένων καλλιτεχνῶν θὰ μνημονεύονται κάτωθι τῶν δημοσιευομένων φωτογραφιῶν.

Βραβεῖα

Α! δρ. 1000, Β! δρ. 500, Γ! δρ. 300, Δ! δρ. 200. Ἡ Πραξίσις εἰς τὰς τέσσαρας ἐπιτιμωμένας φωτογραφίας ἰσορροκῆ ὀνομαζομένης δύναται νὰ λάβῃ περισσότερα τοῦ ἐνὸς βραβεῖα.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ
"ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΓΚΟΒΟΣΤΗ,,
Ε. ΤΣΙΓΑΡΙΔΗ & Γ. ΣΕΡΜΠΙΝΗ
ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΕΟΥΣ 33

ΑΘΗΝΑΙ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑΙ ΕΚΤΥΠΩΣΕΙΣ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΩΝ, ΒΙΒΛΙΩΝ, ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ

ΚΑΙ ΠΑΝΤΟΣ ΑΛΛΟΥ ΕΙΔΟΥΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΩΝ ΕΡΓΑΣΙΩΝ

ΕΙΣ ΤΙΜΑΣ ΑΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΟΥΣ

ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΡΙΑ ΣΤΙΓΜΙΑΙΩΣ

Τὰ "Κεφαλληνιακά Νέα,, από τὸν
'Οκτώβριον θὰ κυκλοφοροῦν τακτι-
κῶς εἰς τὸ πρῶτον δεκαήμερον ἐκά-
στου μηνός.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ